EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 268, Ekim 2010

Referandum sonrası düzen siyaseti

Batılı büyük haber ajansları Türkiye'deki referandumun sonuçlarına ilişkin haber yorumlarında, sonucun emperyalist merkezlerde büyük bir memnuniyetle karşılandığını özellikle vurguladılar. Beyaz Saray'dan yapılan açıklamaya göre, referandumun hemen ertesinde Başkan Obama başbakan Tayyip Erdoğan'ı bizzat arayarak kutladı ve sonucu Türk demokrasisinin zaferi ilan etti. Aynı doğrultuda açıklamalar, "evet" desteklerini daha referandum öncesinde açıkça ortaya koymaktan geri durmayan AB çevrelerinden de geldi. Yapılan tüm resmi açıklamalarda sonuçtan duyulan memnuniyet dile getirildi.

İçerde de durum farklı olmadı. Referandumun hemen sonrasında günlerce üst üste "tarihi rekor"lar kıran İstanbul Borsası aradan geçen haftalara rağmen hala da hızını alabilmiş değil. Kendi başına bu bile büyük sermaye çevrelerinin sonuca ilişkin tutumu hakkında yeterli bir fikir vermektedir. Nitekim sermaye medyası durumu daha ilk günlerde "Piyasalar 'evet'i çok sevdi" başlıklarıyla özetlemişti. Referandum sonuçlarının "gelecek yılki seçimlerde tek parti hükümeti olasılığını" güçlendirdiğini, bunun da "siyasal belirsizlik riskinin ortadan kalkması" anlamına geldiğini, piyasalardaki coşkun sevincin kaynağının bu olduğunu söyleyen büyük borsa simsarları, böylece "piyasalardaki popülist politika endişelerinin törpülendi"ğini, "bu durumun ekonomi politikasına olan güveni" daha da pekiştirdiğini sözlerine eklediler.

Düzenin iç ve dış efendileri üzerinden yansıyan bu tablo, AKP eksenli dinsel gericilik cephesinin referandumda elde ettiği başarının ana kaynaklarından birini tüm açıklığı ile ortaya koymakla kalmıyor, bugünkü koşullarda AKP'nin onlar için hala esas seçenek olduğunu da bir kez daha teyid ediyor. Düzen siyasetinin bugünkü tablosuna bakıldığında ve düzen muhalefetinin içinde bulunduğu durum gözetildiğinde bu şaşırtıcı da değildir. AKP, bugünün koşullarında hala da emperyalizmin ve büyük burjuvazinin politikalarını etkili biçimde uygulayabilecek en uygun siyasal güçtür. Ekonomi ve sosyal yıkım politikalarından başta Kürt sorunu olmak üzere iç ve dış "açılımlar"a ve emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği bölgesel rollere kadar bu böyle. Borsa simsarlarının referandum sonuçlarının heyecanıyla dile getirdiği gibi, AKP onlar için herşeyden önce "siyasal istikrar" demektir ve halihazırda bunun güvencesi onun tek başına iktidarıdır. Referandum sonuçları onun bunu bir dönem daha başarabileceğini göstermiştir onlara ve onlar da bir dönem daha AKP iktidarı ile işleri götürmek kararındadırlar. Referandum sonrasının tüm işaretleri açıkça bu yöndedir. Önümüzdeki bir yıldan az zaman içinde durumu kökten değiştirecek beklenmedik gelişmeler yaşanmadığı sürece bu tercihte bir değişiklik olması için ortada bir neden görünmemektedir.

Düzenin dış ve iç efendilerinin hala da

AKP üzerinden süren bu büyük mutabakatı kuşkusuz ortada sorunlar olmadığı anlamına gelmemektedir. Tersine, içerde büyük burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesiminde ve dışarda ise başta ABD olmak üzere emperyalist çevrelerde, AKP hakkında ciddi bazı endişeler vardır ve AKP elde ettiği güce paralel olarak pervasızlığını artırdıkça bu endişeler de büyümektedir. Bunlar uygun biçimlerde seslendirilmekte ve AKP'den güven verici davranışlar beklentisini ortaya koyan uyarılara konu edilmektedir.

Onlar için sorun, AKP destekçisi AB şeflerinden birinin açıkça söylemekten geri durmadığı gibi, "limitlerin aşılmaması"dır. Bununla her ne kadar halen herşeye rağmen "limitler"in aşılmadığı söylenmek istense de, gerçekte AKP'nin belli konularda "limitler"i zorladığı, yer yer de aştığı, bununsa içerde ve dışarda rahatsızlıklar yarattığı bilinmektedir. Dışarda İsrail ve İran sorunları, içerde devletin ele geçirilmesindeki ölçüsüzlük ve bunun haksız rekabete, özellikle de büyük sermayenin el değiştirmesine dayanak yapılması, bu arada din referanslı gerici uygulamalar ile islami hayat tarzının rejimin ve toplumun yerleşik dengelerini zorlayacak ölçüsüzlüklerle dayatılması, bu endişenin şu sıralar öne çıkan başlıca öğeleridir. Bu nedenledir ki AKP'yi çizgiye çekmeye, "limitler içinde" tutmaya yönelik açık gizli çabalar içerde ve dışarda sürmektedir.

Emperyalist odakların ve işbirlikçi büyük burjuvazinin düzen muhalefetine yaklaşımı da bu çerçevede şekillenmektedir. Onlar için yeni lideri ve yönetimi ile birlikte ana muhalefet partisi CHP'nin şu dönemki asli misyonu, AKP'yi dengelemek ve "limitler içinde" tutmaktır. CHP'deki liderlik değişiminin hemen ardından eski İsrail dışişleri bakanlarından Sholomo Ben-Ami tarafından dile getirilen bu görüş, Kılıçdaroğlu'nun referandum sonrası AB temasları sırasında Avrupalı sosyal-demokrat şefler tarafından da açıkça yinelendi. Belli rahatsızlıklarına rağmen bugünkü durumda AKP'den vazgeçemeyen ABD'de de tüm hesapların bu doğrultuda olduğuna kuşku yok. Nitekim bu ABD Kongresi raporları üzerinden kamuoyuna yansımış da bulunmaktadır. Emperyalist ve siyonist çevrelerin yeni CHP yönetimine bu yaklaşımını içerde de büyük burjuvazinin esas çekirdiğini oluşturan TÜSİAD temsil etmektedir.

Referandumun ortaya çıkardığı tablo düzenin iç ve dış efendilerinin bu yaklaşımını ayrıca kesinleştirmiştir. Yeni bir dönem daha yola AKP ile devam edilecek, fakat yeni yönetimiyle CHP'den de daha etkili bir dengeleme aracı olarak yararlanılacaktır.

Yeni yönetimiyle birlikte CHP ise başından itibaren AKP'yi iktidar yapan ve iktidarda tutan güçlere güven vermek, böylece onlar için esas tercih konusu haline gelmek çizgisi izlemektedir. Yeni lider olarak öne sürülüşünün daha ilk adımında sermaye sınıfını "ekonominin kamu görevlileri" olarak yaldızlayan Kemal Kılıçdaroğlu, o günden bugüne bu yaklaşımını özenle korudu. Bütün bir referandum kampanyasını esası yönünden sosyal demagoji eksenine oturttuğu halde, sosyal sorunların kaynağına ve dolayısıyla çözümüne ilişkin olarak ucu sermaye sınıfına dokunacak tek kelime etmemeye özel bir dikkat gösterdi. Aynı şekilde ABD emperyalizmini ve İsrail siyonizmini rahatsız edecek hiçbir söylem kullanmadığı gibi AB bayraktarlığını AKP'den almak iddiası ile de ortaya çıktı. Bunlara başta Kürt sorunu olmak üzere gündemdeki "açılımlar" konusunda sergilenen "yapıcı" ılımlılık ile düzen siyasetinin çeşitli sorunlarının çözümünde diyaloga ve uzlaşmaya yatkınlığını sergileyen tutum ve jestler de eklenebilir.

Bütün bu söylem, tutum ve davranışlar üzerinden verilmek istenen mesajın içerde ve dışarda ilgililer tarafından algılandığından, olumlu karşılandığından ve geleceğe yönelik hesaplar çerçevesinde değerlendirmelere konu edildiğinden kuşku duymamak gerekir. Bunun böyle olduğu çeşitli biçimlerde dışa da yansımaktadır; TÜSİAD çizgisindeki medyanın tutumundan AB şeflerinin söylemlerine ve ABD Kongresi raporlarına kadar... Fakat düzenin iç ve dış efendileri

için asli tercih nedeni haline gelebilmek için bu kadarı yeterli değildir. Yeni çizginin parti tabanı ve partinin çekirdek seçmeni tarafından ne denli benimsendiğinin henüz yeterince açık olmaması bir yana, bütün bunları hükümet olmaya yetecek bir seçmen desteği de tamamlayabilmek durumundadır. Oysa CHP'nin bu alanda halihazırdaki sınırları bellidir ve anayasa referandumu da bunun bir kez daha görülmesine vesile olmuştur.

CHP'nin bu alandaki hadikapına bir çözüm olarak gelecek seçimlerin ardından MHP ile muhtemel bir koalisyon hükümeti, AKP hükümetlerinin sekiz yıllık ağırlığından bıkıp yılmış ulusal-laik kesimler için bir umut, bir çıkış yoludur kuşkusuz. Ne var ki halihazırda bunun gerçekleşme şansı son derece zayıftır. Ayrıca dışarda emperyalist odaklar ve içerde tüm kesimleriyle büyük burjuvazi, böyle bir çözüme kesin olarak karşıdır. Bunun öncelikli nedeni ise hiç de bir siyasal istikrarsızlık etkeni olarak görülen koalisyon hükümetlerine karşıtlık değildir. Bundan da önemli olanı, düzenin efendilerinin bugünkü öncelikli gündemleridir ve bunların çözümünde MHP'nin olanaktan çok engel olarak görülmesidir. İçerde Kürt açılımı ve dışarda Kıbrıs, Güney Kürdistan ve Ermenistan açılımları kudurgan şovenizmin geri plana itilmesini, milliyetçi tutum ve söylemlerin yumuşatılmasını, buna ilişkin kırmızı çizgilerin değiştirilmesini gerektirmektedir. Oysa bunlar MHP'nin asli varlık zemini ve siyasal beslenme kaynaklarıdır. MHP "açılımlar"a uyum sağlarsa varlık nedeniyle çelişir ve siyaseten kendini tüketir. Karşı çıktığında ise, ki halihazırdaki politikası budur, bu durumda kendisine bugünün koşullarında muhtemel hükümet oluşumlarının bir parçası olmak şansı tanınmaz. Nitekim tanınmıyor da. Referandum sonuçları üzerinden özellikle hırpalanmasının gerisinde de bu var. Bu MHP'nin gözden çıkarıldığı değil fakat bugünün öncelikli sorun ve ihtiyaçları karşısında geri plana itildiği anlamına gelir. Kuşkusuz koşulların değişmesi ve yeni ihtiyaçların (örneğin tehdit edici bir sosyal hareketliliğin) ortaya çıkması durumunda yeniden önplana çıkarılmak üzere.

Halen AKP eksenli gericilik cephesinin referandumda elde ettiği açık başarının meyvelerini siyasal ve sosyal planda devşirmek üzere kolları sıvadığı bir dönemden geçiyoruz. Yeni bir anayasa düzenlemesi ihtiyacı, daha büyük ve sinsi hesaplara dayandığı için, şimdilik genel seçimler sonrasına bırakılmıştır. Üstelik ana muhalefetin ve Kürt hareketinin bu konudaki ısrarlı istemlerine rağmen. Ana muhalefetin bu konuda yapabileceği fazlaca bir şey yoktur. Oysa Kürt hareketi bugünkü konjonktürde özellikle AKP karşısında önemli kozlara sahiptir ve bunları onu açmaza almak üzere pekala kullanabilir. Ama bu alanda ne yapacağı, nasıl davranacağı henüz açıklık kazanmış değildir.

Referandumu önceleyen süreçte gizli görüşmeler ve vaatler üzerinden Kürt hareketine "eylemsizlik süreci"ni kabul ettirmesi, AKP için gerçek bir nimet oldu ve referandumda elde ettiği başarıda önemli bir rol oynadı. Şimdi AKP aynı avantajı genel seçimler öncesinde elde etmek istiyor ve bunu da seçim sonrasında gündeme gelecek ve Kürt sorununun çözümünü de içerecek yeni bir anayasa vaadiyle yapıyor. Bunun bir aldatmaca olduğuna zerre kadar kuşku yok ve tüm açıklamaları gösteriyor ki Kürt hareketinin temsilcileri de bunun bilincindedirler. Henüz belirsiz olansa, seçim öncesi sürecin avantajını kullanarak AKP'yi açmaza alıp almayacakları, bu kez onun bu apaçık oyununu bozup bozmayacaklarıdır. Bu kez diyoruz, zira son sekiz yılda gerçekleşen dört seçim öncesinde her seferinde "seçim sonrası" denilerek aldatıldıklarını bizzat Abdullah Öcalan kamuoyuna açıklamış bulunmaktadır.

Yeni bir anayasa AKP'ye, demokrasinin sınırlarını genişletmek ya da Kürt sorununu çözmek için değil, fakat son sekiz yılda elde ettiği siyasal ve toplumsal kazançlara hukuki bir biçim vermek için gereklidir. Rejim

içi çatışmanın son sekiz yıllık bilançosu bugün ortaya egemenler arası yeni bir güçler dengesi çıkarmıştır ve gündemde bu yeni güç dengesine anayasal bir ifade vermek vardır. Nitekim buna önce devletin "gizli anayasası"ndan başlanmış, Milli Güvenlik Siyaset Belgesi yeni güç dengesini yansıtacak biçimde yeniden düzenlenmiş, güncellenmiştir. Şimdi sırada benzer bir revizyonun resmi anayasa üzerinden de gerçekleştirilmesi var. AKP hizmetindeki amerikancı liberallerin sistemli biçimde pompaladığı ve reformist solun da kendi cephesinden katıldığı (katılmakla kalmayıp daha bir de bilimsel kavramları iğdiş ederek bunu "kurucu meclis" talebine vardırdığı) yeni anayasa talebinin gerçek mahiyeti işte budur.

AKP, referandumdan aldığı yeni güçle daha pervasız davranmakta, işleri kendi gündemlerine ve önceliklerine göre götürmeye bakmaktadır. Referandumla gerçekleştirilen değişikliklerin merkezinde yüksek yargı üzerinde denetim kurmak vardı ve halen gündemdeki adımlardan ilki ve en önemlisidir bu. Yeni CHP yönetiminin desteği ile türbanın üniversitelerde serbest hale getirilmesi ve bu kez kamu yaşamının öteki alanlarında da serbestleştirilmesinin tartışmaya açılması, siyasal ve moral açıdan önemi büyük bir ikinci adımdır. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin güncelleştirilmesi ve tüm Cumhuriyet dönemi boyunca "iç tehdit"ler içinde görülmüş "irtica"nın artık bir tehdit olmaktan çıkarılması, yine siyasal ve moral anlamı son derece önemli bir üçüncü adımdır. Muazzam boyutlarda bir örgütsel ağa, yüzbinlerce kişiyi bulan bir din görevlileri ordusuna ve dev bir bütçeye sahip Diyanet üzerinden gündelik toplumsal hayata çok yönlü müdahalenin bizzat Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından gündeme getirilmesi ve meşrulaştırılmaya çalışılması, dikkatle izlenmesi gereken bir dördüncü adımdır.

Daha da çoğaltılabilecek tüm bu girişimler bir arada dinsel gericiliğin Türkiye toplumunun üzerine yeni düzeyde bir ağırlık olarak çöktüğünün ilk işaretleridir. Devletin ele geçirilmesi ile toplum hayatına dinsel esasların dayatılması bir arada gitmektedir. Daha önce de ifade ettik; büyük burjuvazinin bir kesimi bu adımların hiç değilse bir kısmından kuşkusuz rahatsızdır ve olanaklı olduğunca bunu dengelemeye çalışmaktadır. Fakat bunu halen esasa ilişkin bir sorun olarak görmediği, AKP'nin hizmetleri yanında bunları önemsiz bulduğu, katlanabilir sınırlar içinde saydığı da bir gerçektir. Bunu son zamanlarda gündemdeki sorunlar üzerine sık sık görüş açıklayan ve bu doğrultuda kamuoyu oluşturmaya çalışan TÜSİAD'ın tavırları üzerinden de açıkça görmek mümkündür.

TÜSİAD çizgisindeki bir gazetecinin referandum sonrasında Türkiye'nin önümüzdeki "10-15 yıllık falı"na bakarken gördükleri bu konuda ayrıca açıklayıcıdır. Bu daha ne ki diye sözlerine başlayan ve *"İlerde, çok daha dindar, daha doğrusu dindarlığın yaşamın günlük ritmini çok daha fazla etkilediği bir Türkiye ile karşı karşıya geleceğiz... muhafazakar yaşam toplumun büyük bölümünü etkisi altına alacak"* diyen yazar ardından ekliyor: *"Ancak laik-demokratik sistemden hiçbir zaman vazgeçilemeyecek..."* Bunu görmenin toplumun laik kesimlerinde de bir rahatlama yaratacağını, böylece toplum yaşamının bu yeni denge üzerinden yeni bir istikrar kazanacağını bildiren 'fal'ın asıl anlamlı mesajı ise sonuç bölümünde: *"Bugünkü gidiş sürdürülebilirse, Türkiye gelecekte bu bölgenin en zengin ülkesi olacak. Hele Kürt sorununu şu veya bu şekilde yatıştırmış bir Türkiye'nin önü açıktır. Yeter ki, iç koşullar ve uluslararası konjonktür değişmesin. Türk toplumunun zenginleşme dürtüsü, dışa açılma olanaklarının artması ve iç istikrar kolay kolay bulunamayacak avantajlardır… "(Mehmet Ali Birand, 15 yıl sonra Batı'ya mesafeli dindar bir Türkiye, 23 Eylül 2010).*

Bunları bir yazarın geleceğe dönük bir beyin jimnastiğinden çok büyük burjuvazinin

AKP'den kısmen rahatsız kesiminin olayların muhtemel gidişatına bakışı ve gelecek perspektifi olarak okumak gerekir. Demek ki önemli olan ekonominin (buna sömürü ve soygunun da diyebiliriz) bu çizgide götürülmesi, halen AKP ile sağlanan iç siyasal istikrarın korunması ve bu arada Kürt sorununun denetim altına alınmasıdır (*Kürt sorununu şu veya bu şekilde yatıştırılması,* diyor yazar). Bu Türkiye'yi bölgenin lider ülkesi (elbette büyük burjuvazi hesabına!) yapacaktır. Bunun bedeli toplumun daha muhafazakar hale gelmesi olsa bile sonuçta iş bir rejim değişikliği düzeyine varmayacaktır (*"Ancak laik-demokratik sistemden hiçbir zaman vazgeçilemeyecek..."*).

Bu böyleyse eğer, bu durumda toplumun dinsel gericilik kullanılarak "daha muhafazakar" bir çizgiye çekilmesi, büyük burjuvazi için bir sorun olmaktan çok bugün için bir olanaktır da. "Ilımlı islam" çizgisinin içerdeki misyonu olarak da anlayabiliriz bunu. Bu gerçek, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin Türkiye'de olayların gidişine, bu çerçevede AKP eksenli dinsel gericiliğe bakışını değerlendirirken özellikle gözönünde tutulmalıdır.

Tüm bunlardan kendiliğinden çıkan sonuç ise şudur: Dinsel gericilik sermayenin elinde devrime karşı etkili bir dalga kırandır, dün olduğu gibi bugün de, yeter ki rejimin dengelerini temelden sarsmayacak sınırlar içinde tutulabilsin. Dolayısıyla dinsel gericiliğin bugün toplum yaşamının üstüne bir ağırlık olarak çökmesi, hiç de düzenin değil ama aşılmak üzere tümüyle devrimin bir sorunudur. Devrimin dinsel gericiliğe karşı etkili olabilecek biricik gerçek silahı ise, devrimci sınıf mücadelesidir; işçilerin ve emekçilerin eylemli mücadele süreçlerine çekilmesidir, pratik mücadele süreçleri içinde birleştirilip eğitilmesi ve örgütlenmesidir, siyasal mücadele sahnesinde bağımsız devrimci bir güç haline getirilmesidir.

Reformist sol kaynaklı sözümona toplumda büyüyen demokratik anayasa talebine sahip çıkmak, ağırlık koymak ve bunu da "kurucu meclis" talebiyle birleştirmek üzerine liberal gevezeliklerin kararttığı temel önemde sorun da budur. Bu, AKP eksenli dinsel gericiliğin kendi anayasa planı üzerinden manüple ederek gündemleştirdiği bir adıma dolgu malzemesi olmaktan başka bir şey değildir. Halihazırdaki anayasada işçilerin sendikal örgütlenmesi anayasal bir hak olduğu halde bugünün Türkiye'sinde işçilerin onda dokuzu sendikalaşma olanağından yoksundur ve halen her sendikalaşma girişiminin onda dokuzu toplu tensikatlarla sonuçlanmaktadır. Bu gerçeğe anayasa referandumu öncesinde değinmiş ve bunu burada herhangi bir yinelemeyi gereksiz kılacak şu düşüncelerle dile getirmiştik:

"Komünistler için referandumda boykot taktiğinin anlamı ve işlevi, yalnızca rejim içi çatışmanın tarafı ve dolgu malzemesi olmayı kesin bir biçimde reddetmek değil, aynı zamanda her türden anayasal hayallere karşı işçilerin ve emekçilerin bilincini ve eylemini devrimci bir çizgide geliştirmek demektir. İşçi sınıfının ve emekçilerin birleşik örgütlü gücü ve mücadelesiyle elde edilip korunmadığı sürece, yasal ya da anayasal hiçbir sözde hakkın gerçek yaşamda gerçek karşılığı olamaz. Bilimin genel gerçeklerinin ötesinde bunu bize siyasal yaşamın gündelik olayları döne döne göstermektedir, tam da şu sıralar izlemekte olduğumuz gibi. Anayasa referandumu üzerinden hak, hukuk ve demokratikleşme üzerine bunca lafın edildiği bu aynı günlerde, salt halen anayasada mevcut bir hakkı kullanarak sendikalaştıkları için, metal ve nakliyat işçilerinin karşı karşıya kaldıkları saldırılar bunun son derece açıklayıcı örnekleri olarak durmaktadır önümüzde.

"Bu aynı saldırılar karşısında işçilerin ortaya koydukları direnme kararlılığı ise, çıkış yolu kadar çıkışa dayanak olacak temel sınıfsal güce de işaret etmektedir. Çıkış yolu örgütlü sınıf mücadelesi, temel dayanağı ise işçi sınıfı hareketidir."

EKİM

Sendikalar sorunu ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele görevleri

Sendikalar ve sendikal bürokrasi tartışmaları

Bugünkü sınıf mücadelesinin en önemli sorunlarından birinin "sendikal hareketin mevcut durumu" olduğu konusunda geniş bir mutabakat var. Türkiyede sendikalar kan kaybediyorlar. İşçi sınıfının güvenini yitireli ise epey uzun bir zaman oluyor. Doğal olarak sınıf hareketi ile ilgili birçok kişi ve kurum bu durumu ve nedenlerini tartışıyor.

"Ne oldu da sendikalar sınıf mücadelesinin önünde bir engelle dönüştü?" sorusuna farklı ideolojik-politik yaklaşımlardan beslenen birçok çevre farklı yanıtlar veriyor. Ağırlığını akademik çevrelerin ya da onların bakışından beslenen siyasal yapıların oluşturduğu bir kesim, sorunun esas kaynağının kapitalizmin yaşadığı iç evrim olduğunu, sendikaların bu evrime uygun bir değişim geçiremediğini söylüyor.

Birbirlerinden çok farklı "özgün" kavram ve terimler kullansalar da bu kesimlerin temel argümanlarını şöyle özetlemek mümkün:

Mevcut sendikalar Keynesçi ekonomiye, Fordist-Taylorist döneme özgü bir yapılanma içindedirler. Oysa korumacı devlet yapısına ve kalabalık üretim birimlerine dayanan bu dönem sona ermiştir. Küresel piyasa ve neoliberal politikalar emeği ve sınıfı parçalamıştır. Korumacı politikalardan kaynaklanan ve bugünün sendikalarının da içinde serpildiği ılıman iklim son bulmuştur. Bu durumun ürünü olan yeni iktisadi politikalar, çalışma biçimleri, yeni çalışan katmanlar ortaya çıkmış, klasik sendikalar bu kesimlerin ihtiyacına yanıt veremediği ölçüde fiziken ve politik olarak önlenemez bir erime sürecinin içine girmişlerdir.

Değişik idelojik-politik yaklaşımlara sahip olan bu görüş sahipleri sendikal bürokrasinin bozucu etkisini genel olarak reddetmeseler de, bunu sözkonusu sürecin dolaylı bir sonucu olarak ele almakta, çözümü "sendikaların kapitalizm eski özelliklerine dayalı yapı ve zihniyetinde yaşanacak köklü değişiklikler"de görmektedirler. "Sendikaların dar işçi örgütleri olmaktan çıkarılması", "ezilen ve yeni proleterleşen kesimleri kapsayacak bir biçime dönüştürülmesi", "temel yaşamsal ve insani haklar üzerinden ve bunlardan en çok mahrum bırakılan kesimleri" (bunlar en çok ezilenler, işsizler ve yeni proterleşenler kesimler oluyor) temel alacak şekilde yeniden örgütlenmesi, bu yaklaşımın ortak çözüm platformudur. Buna sendikaların artık işyeri merkezli mücadele ve örgütlenme üzerinden kendilerini varedemeyecekleri, neoliberal politikalara karşı gelişen toplumsal mücadelenin bir parçası-öncüsü olarak konumlanmaları gerektiği fikirleri de eklenebilinir. "Toplumsal sendikacılık" üst başlığında toplanabilecek (her ne kadar bu tanımlamaya sözkonusu çevrelerin bir kısmı itiraz etseler de, bu itirazlar belli ki bu isimlendirmenin yarattığı siyasal angajman tedirginliğinden kaynaklanmaktadır) bu yaklaşımların sahiplerinin esas konumuz olan sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi gündemlerinin önemli bir maddesi olarak görmemeleri, bu düşünce sistematiği ile uyumludur. Ne de olsa sorun sendikaların mevcut "arkaik yapısıdır". Yaşanmakta olan da, bu yapının karşı karşıya kaldığı kaçınılmaz krizdir. Bu yapı değişmedikten sonra sendikaların kimler tarafından, nasıl, hangi idelojik-politik çizgi doğrultusunda yönetildiğinin esasa ilişkin bir önemi yoktur.

Düşünsel planda daha homojen bir başka görüş, sendikaların içinde bulunduğu durumun mevcut yasalardan kaynaklandığı,

anti-demokratik mevzuat ve uygulamalarla sendikaların elinin kolunun bağlandığı, bu tabloya sınıf mücadelesinin genel geriliği ve solun siyasal etkisizliği de eklenince sendikaların güç kaybettiğidir. EMEP gibi reformist partilerden AB'ci aydınlara, üst bürokrasiye mensup olanlar dahil sendikacılardan "ilerici" bazı şube başkanlarına kadar geniş bir yelpazede bulunan bu unsurların, sınıf mücadelesinin mevcut geriliğinin "yapılabilecekleri bugün için sınırladığı"nı açıktan ya da üstü kapalı olarak savundukları görülmektedir.

Bunların bir kısmının sendikal bürokrasi gibi bir sorunu zaten yoktur. EMEP gibi sorunu en azından dillendirenlerin ise sendikal bürokrasiye karşı konumlanmaları, onunla mücadele etmekten çok ona yön ve akıl vermek biçimindedir. Bürokrasiyi en üst kademeye çöreklenmiş üç-beş ağadan ibaret saymak, sendikaların iç demokrasisindeki çarpıklıkları ya mevzuat sorunu olarak ele almak ya da işçilerin sendikaları denetlememesi sorununa sıkıştırmak, sendikaların mevcut mücadele düzeyi eleştirilirken "verili geri koşulların varlığını gözetmeyi" vaaz etmek ve tüm bunları yapmayı sendikalara önem vermekle açıklamak, bu kesimim karakterislik davranış biçimidir.

Üçüncü bir kesimi, sendikal bürokrasiyi ve onun yaratığı tahribatı mevcut durumun esas sorumlusu olarak görenler oluşturmaktadır. Bu düşüncenin en gözle görünür savunucuları halkçı devrimci demokrat yapılardır. Ancak bu yapıların da sendikal bürokrasiye karşı mücadelede etkin bir pratik tutum içerisinde olduğunu söylemek mümkün değildir. Devrimci hareketin genel güçsüzlüğü ve sınıftan uzaklığı düşünüldüğünde bu zaten kaçınılmaz bir durumdur. Ancak sorun sadece güç ve imkan meselesi ile sınırlı değildir.

İlkesel yaklaşımlarını her geçen gün biraz daha kaybeden halkçı devrimci demokrat hareketin bu alandaki pratiği de pragmatisttir. Bugün için karşıtlığın pratik nedeni bürokratik kastın saldırgan tutumudur. Bu tutumdaki her türlü esneme devrimci demokrasinin bürokrasiye karşı yaklaşımlarında bir zayıflama olarak kendini göstermektedir. Tersi durumlarda ise iş, sendikaların mevcut önemini ve işlevini reddeden bir vurdumduymazlığa ya da düşmanlığa kadar vardırılabilmektedir.

Meselenin başka bir yönü ise, sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri ve mevcut bürokratik yapının kendisine dair açık ideolojik yaklaşımlara sahip olunamamasıdır. Hal böyle olunca da, sendikal bürokrasiye karşı mücadele görevleri somutlanamamakta, mesele bir takım ortak platformlarda ya da gerçekleşen eylemlerde sendikalarla girişilen inisiyatif savaşına indirgenmektedir.

"Gerçek her zaman somuttur"

Bugün yalnız sendikal hareketin değil süregiden sınıf mücadelesinin en önemli sorunlarından biri sendikal bürokrasinin yarattığı tahribatır. Sınıf hareketi cephesinde ortaya çıkan büyük küçük her bir mücadele eğilimi sendikal bürokrasi tarafından kontrol edilmekte, dizginlenmekte ya da boşa çıkarılmaktadır. Bu kasta karşı etkin, sistematik ve çok yönlü bir mücadele yürütmeden, ne sendikaları düştüğü çukurdan çıkarmak mümkündür, ne de sınıf hareketini ileriye taşımak...

Böyle bir mücadeleyi yürütmek, sendikaların süregiden sınıf mücadelesindeki yeri ve sendikal bürokrasinin misyonu noktasında tam bir açıklığa sahip olmakla mümkündür.

Sendikalar halihazırda işçi sınıfının tek kitlesel sınıf örgütüdür. Sendikalarda örgütlü işçi sayısının genel işçi kitlesi ile karşılaştırıldığında fazlası ile sınırlı kalması bu durumu değiştirmemektedir. Sorun sayılarda değildir. Yaşanan açık ihanetlere ve sendikal bürokrasinin tüm engelleyici tutumlarına rağmen, işçi sınıfı mücadele ve örgütlenme arayışını döne döne sendikal planda ifade etmekte, toplumsal gündemlere müdahalesi dahi daha çok sendikal formlar üzerinden gerçekleşmektedir. Bunda politizasyon düzeyindeki düşüklüğün, devrimci önderlik planındaki boşluğun, sermayenin çok yönlü ideolojik-politik saldırılarının püskürtülemiyor oluşunun tabii ki rolü vardır. Ancak kitle hareketinin politikleştiği, hatta önemli ölçüde devrimcileştiği dönemlerde dahi sendikaların işçi sınıfı üzerinde özel bir etkisi ve denetimi olmuştur, olacaktır. (Örneğin kitle hareketinin devrimcileştiği '70'lerin ikinci yarısında sendikalar işçi hareketi üzerindeki

belirgin etkisini sürdürmüştür. Siyasal yapıların etkisi ise doğrudan olmaktan çok sendikalardaki etkileri üzerinden şekillenmiştir.)

Sendikaların sınıf mücadelesindeki öneminin ülkemize özgü bu türden yanları elbette vardır. Bu, sınıf hareketinin ve devrimci hareketin gelişim sürecinin kendine has özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Ama mesele hiç de bize özgü yanlarla sınırlı değildir. Sendikalar sınıf mücadelesinin üç temel alanından biri olan iktisadi mücadelenin temel örgütleridir. Ve sınıf mücadelesi tarihi doğrulamaktadır ki, "*dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez.* " (Lenin)

Sınıf hareketini geliştirme iddiası taşıyan hiç kimse sendikalara gereken önemi vermeden bunu yerine getiremez. Bugün için bu önemin somut karşılığı, sendikalara çöreklenmiş, böylece işçi sınıfının temel bir mücadele kanalını tıkamış olan bürokratik kasta karşı etkin bir mücadele yürütmektir. Bu kast ortaya çıkan arayışları heba etmekte, böylece hareketin kitlesel bir taban kazanıp yaygınlaşmasını engellemektedir.

Son 30 yılda yaşanan her süreç döne döne sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin gelişmesini nasıl engellediğini, sendikaları ve dolasıyla işçi sınıfını nasıl güçsüz düşürdüğünü ortaya koymaktadır. Görmek isteyenler için TEKEL Direnişi ve onun ürünü olan genel grev eylemleri dahi yeterince aydınlatıcıdır. Bu tabloyu görmezlikten gelerek dikkatleri başka tartışmalara yönlendirenlerin ya da bu tablonun temel sorumlusu sendikal bürokrasiye karşı açık, etkin ve cepheden bir tutum almayanların sınıf hareketine verebilecekleri yarardan çok zarar olacaktır.

Birinci gruptakiler kapitalizmin yaşadığı öngörülebilir bir değişim sürecini, gözünü "ırak coğrafyalar"dan alamadan değerlendirmekte, ne orada yaşananların somut seyrine ne de bu ülkedeki sendikal hareketin kendine has gelişim sürecini gereğince bakabilmektedirler. İktisadi mücadele, politik mücadele, sendikalar gibi konularda kafası fazlasıyla karışık görünen bu kesimin "değişen üretim ilişkileri" ve "değişen işçi sınıfı" tartışmalarından dolaylı olarak etkilendiği görülmektedir. Konumuz bu olmadığı için, bize "derinlikli ve yeni olanı anlamayı" vaat eden bu görüşlerin pek de yeni olmayan ideolojik kaynaklarını ve yaşanılanları anlatmaktan çok kendi kafa karışıklıklarını anlatan kavramlaştırmalarını şimdilik bir yana koyalım, kendimizi konumuzla sınırlayalım.

İşçi hareketi olduğu kadarı ile kendini iktisadi-sendikal bir zeminde ortaya koyarken ve bu zeminde yaşanan her çıkış sendikal bürokrasi tarafından boğulurken, sorunu başka bir yerde, "klasik sendikal hareketin krizinde" aramak, her şey bir yana yaşanan gerçeklikten kopmaktır. Fakat sorun sadece gerçeklikten kopmak da değildir.

İstihdam biçimindeki değişikliklerin, üretim birimindeki bölünmenin ya da mücadele ve örgütlenmeyi zora sokan başka bir gelişmenin yarattığı zorlukların aşılamamasına neden olarak "klasik sendikalarının mevcut yapısını" işaret etmek, sendikalara yön veren politik çizgiyi, bu çizginin temel dayanağı bürokratik kastı ve onun bugünkü pratiğini mazur gösterip aklamaktır. Bu görüşleri dillendirenlerin kendilerini sık sık sendikal bürokrasi ile aynı kulvarda bulabilmeleri bu açıdan şaşırtıcı da değildir. Nitekim bürokratların ağırlıklı bir kısmı da, değişen dünyanın yeni üretim ilişkilerinden bahsetmekte, işçi sınıfını örgütleyememelerinde bu değişen ilişkilerin önemli bir rol oynadığından yakınmakta, sendikaların üstlenmesi gereken yeni görevleri saymaktadırlar.

Klasik sendikal anlayıştan kökten bir kopuş iddiasında olan bu görüş sahipleri, her ne hikmetse sınıfla ilişkilerini (olduğu kadarı ile) gene de ısrarla "artık iflas etmiş" bu "klasik sendikal formlar" üzerinden kurabilmektedirler. Bugün temel alınması gerektiğini söyledikleri yeni toplumsal hareketler ve bunların örgütleri ise "başka ülkelerin deneyimleri" olarak ya kürsü anlatımlarını süslemekte ya da kağıt üstünde kalmaktadır.

İkinci kesime gelince, bunların sendikaların sınıf mücadelesindeki önemi noktasında asgari bir açıklığa sahip olduğu söylenebilir. Yasaların, mevzuatların, fiili uygulamaların sendikal mücadeleyi zorlaştırdığı, hatta yer yer sendikaların elini kolunu bağladığı bir gerçektir. Mevcut bilincinin ürünü olarak işçi sınıfının sendikaları yeterince denetlemediği-

denetleyemediği, sendika içi mevzuatların da demokratik olmadığı açıktır. İşçi hareketinin geriliğinin sendikaları etkilediği, genel olarak solun etkisizliğinin de önemli bir handikap olduğu reddedilemez. Ama sorun tüm bunların hepsinde sendikal bürokrasinin oynadığı rolün ne olduğu konusunda ne söylendiğidir.

Türkiye'de sendikal bürokrasi kurulu düzenin en önemli dayanaklarından biridir. Daha baştan profesyonelleşme yolu ile çok yönlü ayrıcalıklarla donatılmış, özel ilişkiler, iktisadi ve siyasi bağlar ve mafyatik yöntemlerle kurumsallaştırılmıştır. Avrupa'daki gibi kendine dayanak olabilecek aristokrat bir tabaka bizde bulunmadığı için, özel ayrıcalıklarla donatılmış bir işleyiş çarkının sınıfın belli kesimlerinde yarattığı çürümeyi kendine dayanak yapmış, işyeri temsilcilerine kadar ulaşan bir sistem kurarak kendi varlığını sürdürmeye çalışmıştır.

Bunlar bilinmesine, hatta bu kesim tarafından da dile getirilmesine rağmen, bu ikinci grubu oluşturanların sendikal bürokrasiye tavsiyelerde bulunarak yön vermeye çalışmaları, iki de bir onları "namuslu dürüst sendikacılar" olmaya çağırmaları, sendikal bürokrasiye döne döne olmadık misyonlar biçmeleri kuşkusuz ki kör bir iyiniyetin ürünü değildir.

Sınıfın tabandan gelecek eyleminden, onun dönüştürücü gücünden ümidi kesmiş olmak, sendikacılar dışında bir güç ve dinamik görememek, sendikalarla kendi görevleri arasındaki bağı ve farkı doğru ortaya koyamamak, temel sorundur. Hakimiyetini işyeri temsilcilerine kadar ulaştırmış bir sendikal çarkın görmezlikten gelinmesi, bürokrasinin dar bir yönetici tabaka ile sınırlanması da bu sorunların ürünü bir politik tercihtir. Bu kesimdekiler eğer henüz bu çarkın doğrudan parçası değilseler, kendi geleceklerini sendikal bürokrasinin reforme edilmesine ve biraz daha mücadele görevlerine sahip çıkan bir hatta çekilmesine endekslemiş durumdadırlar. Söylemde sendikal bürokrasi sorununu dile getirmeleri ya da taban sözünü dillerinden düşürmemeleri bu gerçekliği değiştirmez.

Sendikal bürokrasiye karşı daha etkin bir mücadele

Türkiye'de burjuva partiler sınıf kitlelerini belli ölçüde etkileseler de, sınıf hareketi üzerinde belirgin bir etkiye sahip değildirler. Sınıf hareketini denetim altına alan, onu manüple eden hep sendikal bürokrasi olmuştur. Burjuva partilerin bu hareketle ilişkilenişi onu iç siyaset malzemesi olarak kullanmaktan öteye geçmemektedir. Bu açıdan sendikal bürokrasi sorunu, bugün için çok önemli olan "mücadele arayışlarının bu kast tarafından boğulması" meselesinden de öte bir sorundur. Sendikal bürokrasi düzenin temel dayanaklarından biridir.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele bu açıdan çok yönlü bir mücadele olmak zorundadır. Tabii ki sendikal bürokrasinin panzehiri, tüm engelleri aşarak tabandan gelen birleşik devrimci bir siyasal sınıf hareketi yaratmayı başarabilmektedir. Fakat sendikal bürokrasiye karşı mücadele sınıf mücadelesinin bu genel gerekliliğinin yerine getirilmesi çabası ile sınırlanamaz. Sendikal bürokrasiye karşı bir yandan esas olarak tabandan işyeri işyeri, sendika sendika, eylem eylem bir mücadele yürütürken, öte yandan bunun ayrılmaz bir parçası olarak genel bir politik mücadele yürütmek şartır.

Komünistler her dönem sendikal bürokrasinin mevcut sınıf mücadelesindeki uğursuz rolü noktasında tam bir açıklık içinde oldular. Sınıf hareketini devrimcileştirme sorunu ile sendikaların bu satılmışlar çetesinden kurtarılması arasındaki ilişkiyi hep önemsediler. Bugüne kadar bir yandan tabandan işçi hareketini geliştirme çabasını esas alırken, öte yandan sendikal bürokrasiye karşı politik mücadele yürütme görevinin gereklerini yerine getirmeye çalıştılar. Ancak, yalnızca sınıf hareketinin içinde bulunduğu geri tablonun ürünü olarak değil aynı zamanda bu tabloyu değiştirmekle görevli olanların yaşadığı kafa karışıklıklarının ya da kaba pragmatist davranışların sonucu olarak da sık sık yalnız kaldılar.

Halihazırda bu çabamız önemli eksiklik ve yetersizlikler barındırmaktadır. Ama aynı zamanda bu eksiklikleri aşmamızı kolaylaştıracak anlamlı bir birikim de yaratılmış durumdadır. Önümüzdeki sayılarda sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin pratik sorunlarını ve kendi deneyimlerimizi ele alarak bu önemli konuya devam edeceğiz.

Siyasal çalışma ve canlı bir örgütsel iç yaşam

Canlı ve dinamik bir örgütsel iç yaşam ile partinin düşünsel yaşamına katılım partinin her dönem hassasiyet gösterdiği sorunlardan biri olmuştur. Siyasal mücadele alanına çıktığı andan itibaren komünist hareket bu sorunun önemine işaret etmiş ve gereklerini yerine getirmeye çalışmıştır. Tüm kadro ve militanlara *Ekim*'in bir kürsü olarak kullanılması çağrısı, "savaşan ve düşünen kadrolar" belirlemesi, kongre ve konferanslar üzerinden bu çerçevede sergilenen tutum ve pratik vb., tüm bunlar bunun göstergeleri olmuşlardır. TKİP III. Konferansı'nın açılış ve kapanış konuşmalarında da bu sorun üzerinde özel olarak durulmakta, partinin gelişmesi açısından taşıdığı önem vurgulanmaktadır.

Partinin bu konudaki hassasiyetinin gerisinde geleneksel sol hareket ile dünya komünist hareketinin bu alandaki sorunlu anlayış ve pratiği ile hesaplaşması, bunun önemi konusunda açık bir bilince sahip olması vardır. Ancak bu açıklığın halihazırda parti kadrolarına yeterince maledilebildiğini söylemek mümkün değildir. İdeolojik ve siyasal sorunlar üzerinden partinin düşünsel yaşamına katılıma ilişkin zayıflığı bir yana bırakıyoruz. Daha önemlisi, etkin bir politik-pratik faaliyetin taşıyıcısı olan kadro ve militanlarımız, en önemlisi de mahalli örgütlerimiz, yürüttükleri siyasal faaliyet ile partinin çok yönlü gelişme sorunlarını tartışmak konusunda da belirgin bir tutukluk sergileyebilmektedir.

Bu zayıflık ilk bakışta kadrolaşma sorunları çerçevesinde ele alınabilir ve buradan tartışılabilir. Kuşkusuz sorunun böyle çok temelli bir yanı vardır. Fakat sorunu salt bu sınırlarda ele almak isabetli olmayacağı gibi, çözümü doğrultusunda mesafe almayı da zora sokacaktır. Zira, başta mahalli örgütlerimiz olmak üzere ileri düzeydeki yoldaşlarımız yürüttükleri faaliyetin deneyimlerini aktarmaktan, bizzat somut pratikleri üzerinden yaşadıkları sorunları irdeleyip bunların nasıl aşılabileceğini tartışmaktan bile geri durabilmekte, alışılagelmiş genel değerlendirmelerin ötesine çok fazla geçememektedirler.

İçinden geçilen tarihsel dönem, sınıf hareketinin verili düzeyi, güç ve olanaklarımızın sınırlılığı, mevcut güçlerimizin zayıflığı, kadrolaşma alanında yaşadığımız sorunlar, vb... Evet, bunların tümü de bir veridir. Ancak sorun, bu nesnellikler ile buna bağlı olarak öznel alanda yaşanan zayıflıkları tespit etmekte değil, mevcut nesnellik üzerinden nasıl mesafe alabileceğimizdedir. Zayıflık tam da bunların bizzat somut partiğimiz, demek oluyor ki kendi özdeneyimlerimiz üzerinden irdelenmesi, sorgulanması ve tartışılması alanında, sorunları partinin gündemine taşıyacak canlı bir örgütsel iç yaşamın zayıflığı üzerinden ortaya çıkmaktadır.

Bu çerçevede MYO'nun bir kürsü olarak kullanılmasının önemi yeterince açıktır. Özellikle son bir yıl içinde bu doğrultuda belli adımlar atılmış olsa da, tam da işaret ettiğimiz sorun nedeniyle alınan mesafenin yetersizliği ortadadır. MYO halihazırda yürütülen siyasal faaliyet ile partinin gelişme sorunlarına ilişkin olarak parti örgütlerimiz ve yoldaşlarımız tarafından canlı tartışmaların yapıldığı bir kürsü olarak etkili bir biçimde kullanılamamaktadır.

MYO, tanımlanan sorun üzerinden kullanılabilecek son derece önemli bir araç olmakla birlikte tek aracımız da değildir. Bir diğer işlevsel araç örgüt raporlarıdır. Parti olarak uzun yıllardır oturtmuş bulunduğumuz düzenli rapor mekanizması da, canlı bir

örgütsel iç yaşam açısından apayrı bir önem taşımaktadır. Örgütsel ve siyasal faaliyetin sorunlarının irdelenmesi, parti faaliyetini geliştirmede, örgütsel temelini güçlendirmede yaşanan zorlanmaların ortaya konulmasının ötesinde, öznel plandaki zayıflıklık ve yetersizliklerimizin somut pratiğimiz üzerinden döne döne sorgulanması vb. açısından son derece elverişli bir araçtır.

Kuşkusuz bu açıdan aldığımız belli bir mesafe var. Örgütsel gerçekliğimizi ortaya koyan, zayıflıklarımıza açıklıkla işaret eden raporlar, böylece sorunlarımızı çeşitli boyutlarıyla görebilmek bakımından önemli bir işlevi yerine getirmektedir. Yürütülen faaliyetin ayrıntılı bir dökümü yapılmakta, aşılmakta zorlanan sorun alanları da tanımlanmaktadır. Fakat ötesine geçilemediği için, sorunlarımızı aşabilmede bu kendi başına yeterli olmamaktadır.

Örneğin neden yıllardır mevziler yaratmaya kilitlenen, hedef fabrikaları esas alan sürekli, sistemli ve inatçı bir çalışmayı hayata geçiremiyoruz? "Sabırlı ve soluklu" bir çalışmayı neden bu alanda başaramıyoruz? Yıllardır bir takım hedef fabrikalar belirlediğimiz halde, buna uygun bir yüklenmeyi gerçekleştirememememizin gerisinde ne var? Her mahalli örgütümüzün döne döne tartışması gereken en önemli sorun alanlarımızdan biridir bu, fakat bu konuda anlamlı bir tartışmanın yürütülebildiğini söyleyebilmek mümkün değildir. Bu sorunun bizi aşan nesnel, bizden kaynaklanan öznel boyutları elbette vardır ve raporlarda bunlara genel çerçevede yeri geldikçe işaret de edilmektedir. Fakat bu kadarı yeterli değildir. Sorunun kendisini ortaya koymak değil, sorunu aşmayı güçleştiren nedenleri/zayıflık alanlarımızı irdeleyerek adım adım bu konuda mesafe alabilmenin yolunu açabilmektir aslolan.

Bu ve benzeri sorun alanlarını saptayıp sonuç alıcı bir tartışmanın konusu haline getirme konusundaki zayıflığımızın nedenlerinden biri nesnel koşullar/öznel müdahale ilişkisine bakıştaki zayıflıktır ve örgüt raporları üzerinden de kendini zaman zaman şu ya da bu düzeyde ortaya koymaktadır. Parti değerlendirmelerinde nesnel güçlükler ile öznel planda yaşanan gelişme sorunları ilişkisinde çubuğun nesnellik yönünde bükülmesi, iradi planda yüklenilmesi gereken zayıflık alanlarımızın üzerine yeterince yoğunlaşmayı, bunları çok yönlü olarak irdeleyip sorgulamayı, dolayısıyla etkili bir müdahaleyi güçleştiren bir rol oynayabilmektedir. Elbette burada yanlış olan çubuğun nesnelliğe bükülmesi değil, fakat bunun gerçek kapsamıyla kavranması planındaki zayıflıktır.

Kuşkusuz örgütsel planda ve siyasal faaliyet alanında yaşadığımız tüm sorunlarda nesnel güçlükler çok önemli bir rol oynamakta, partinin tüm değerlendirmeleri de her vesileyle buna işaret etmektedir. Bunun içindir ki, "sabırlı ve soluklu bir faaliyet" diyoruz, yıllardır döne döne altını çiziyoruz.

Stratejik önceliklerimizi yitirmeden, ilkelerimizden sapmadan yol yürüyebilmemiz için öncelikle sürecin ve sorunların kaynağının doğru tahlili gerekmektedir, ki en önemli üstünlüklerimizden biri de budur. Fakat bu kendi başına yeterli değildir. Çözümleme gücü değiştirme iradesine hizmet edebiliyorsa eğer, kendi rolünü oynuyor demektir. Sorun somut verili gerçeğin başarılı bir biçimde tahlil edilmesinde değil, tam da bu verili gerçeği gözeten isabetli bir yüklenmeyi yapabilmektedir. Nesnelliğin son tahlilde belirleyici olduğunu, bu çerçevede iradi çabanın sınırlarını belirlediğini unutmamak, fakat iradi müdahalenin/öznel etkenin değiştirici rolünü de yerli yerine oturmak durumundayız. Devrimci bir parti herşeyden önce bir değiştirme ve dönüştürme iradesi demektir. Nesnel koşullar bu iradenin sınırlarını belirler, fakat bu iradenin kendisi de nesnellik üzerinde etkide bulunur. Bunlar kuşkusuz genel planda bilinmekte, fakat bu ikinci alandaki zayıflığımızın üzerine etkili bir biçimde gitmeyi sağlayan bir pratik kavrayış açıklığına yeterince dönüşememektedir.

Örneğin, sınıfa yönelik etkin ve çok yönlü bir siyasal faaliyet yürütmemize, yoğun bir emek harcamamıza rağmen aldığımız mesafenin sınırlı kalması önemli sorun alanlarımızdan

biridir. Ve bu, yıllardır da işaret ettiğimiz ve aşmakta zorlandığımız bir güçlük alanıdır. Bunun gerisinde, salt nesnellik üzerinden açıklanamayacak öznel zaaflarımız ve zayıflıklarımızın olduğu da tartışmasızdır. Sorun saptanıp genel planda dile getirilmekte, fakat somut pratiğimiz üzerinden çok yönlü bir sorgulama ve irdeleme ile nedenlerini partinin gündemine taşıma, bu konuda sonuç alıcı bir tartışma yürütme konusunda yoldaşlarımız ve mahalli organlarımız belirgin bir zayıflık sergileyebilmektedir.

Bu zayıflığın gerisinde ne vardır? Bu basitçe kadrolarımızın yetersizliği üzerinden açıklanabilir mi? Ya da, öznel planda yaşadığımız zorlanmaları daha çok nesnel güçlükler üzerinden açıklama eğiliminin şu veya bu düzeyde kendini gösterdiği, bunun da sorunlarımızın gerçek kapsamı üzerinden ele alınıp tartışılmasını güçleştirdiği söylenebilir mi?

Ya da sorunumuzun bu olmadığı, daha değişik güçlük alanları ile yüzyüze olduğumuz, örneğin özgün politikalar üretmede zorlandığımız, isabetli araçlar kullanamadığımız, bu nedenle sınıf hareketine etkili bir müdahalede bulunamadığımız, güçlerimizi bu nedenle ilerletemediğimiz gibi yeni güçleri de aynı nedenle kazanamadığımız iddia edilebilir mi?

Tüm bunlar somut irdeleme ve tartışmaların konusudur, öyle olmak durumundadır.

Nedenlerinin ne olduğuna açıklık getirmenin ötesinde burada altını çizmeye çalıştığımız nokta, öznel planda yaşanan sorunlarımızı çok yönlü olarak sorgulayıp tartışmanın önemidir.

Öznel zayıflık ve yetersizliklerimize gözümüzü kapatmak bir yana, tersine her vesileyle buna işaret ediyoruz, dahası bütün bir faaliyetimiz tüm bu zayıflıklarımızla birlikte verili nesnelliğe etkin bir müdahale çabasından başka nedir ki denilebilir!

Zaten sorun da burada çıkmaktadır. Öznel plandaki zayıflıklarımızı aşabilmemiz, nesnel olana doğru ve isabetli müdahalelerle, hedefli, yöntemli ve öncelikleri gözeten bir faaliyetle mümkündür. Örneğin, siyasal faaliyette dar pratikçiliğin ötesine geçemeyen, yaşanan öznel sorunları da bu pratiğin dar sorunları üzerinden ele alan bir yaklaşım, sorunları gerçek kapsamıyla görme ve tahlil etme başarısı gösteremez. Bu noktada öznel/nesnel diyalektiğini bilince çıkarmak büyük bir önem taşımaktadır. Ne biri, ne diğeri bir öncelik ilişkisi olarak ele alınabilir. Bunlar sürekli ve karşılıklı olarak birbirini etkiler. Öznel alandaki sorunlarınızda mesafe almak istiyorsanız, nesnel olana etkili ve doğru müdahalelerde bulunmak zorundasınız. Nesnel olana etkili bir müdahale ise öznel alandaki sorunlarınızı gerçek kapsamıyla tahlil edip üzerine bilinçli bir çabayla gitmeniz ölçüsünde mümkündür.

Öncelikle şu noktanın altını çizmeliyiz. Yaşanan zorlanmaları daha çok nesnel güçlükler üzerinden görmeye eğilim duyan, öznel etkenin oynayacağı rolü yeterince hesaba katmayan bir müdahale çabası zaten sonuç almayı başarmaz. Nesnelliği gözetmek, hiçbir zaman dayanaksız beklentiler içinde olmamak fakat bu nesnelliğe doğru bir müdahalenin oynayabileceği rolü de yerli yerine oturtmak zorundayız. Bunu başaramadığımızda, biz üzerimize düşeni yapıyoruz, ancak verili nesnel koşullarda bunun ürettiği sonuçlar bu kadar oluyor, sorun bizi aşıyor bakışı giderek öne çıkar, bu ise faaliyeti ilerletmenin en büyük engeli haline gelir. Sorunu esasta kendi dışında gören ve çözümünü zamana bırakan bir ruh halinin gelişmesine yol açarak, iradi planda yaşanan zaafları ve zayıflıkları gerçek kapsamıyla görmeyi ve üzerine etkili bir biçimde gitmeyi güçleştirir.

Partinin örgütsel planda ve siyasal faaliyet alanında karşı karşıya kaldığı çok yönlü sorunlarına etkili bir müdahale ise canlı bir örgütsel iç yaşam üzerinden, sorunun kolektife maledilmesiyle, somut tartışmalara konu edilebilmesiyle mümkündür. MYO'nun yanısıra, özellikle örgüt raporları bu çerçevede işlevli bir biçimde kullanılabilmelidir. Karşılaşılan sorunlar tüm somutluğuyla ortaya konulmalı, zayıflıklar ve yetersizlikler ayrıntı gibi görünebilen, gerçekte ise son derece önemli olan somut pratiğimiz/deneyimlerimiz

üzerinden irdelenebilmelidir. Sorunları tanımlayan değil fakat tahlil eden, zayıflıkların nedenlerini irdelerken nesnel güçlüklerin ötesine bakmayı başarabilen bir çaba çözüm üretebilir ancak.

Bir sorunu çözebilmek için, öncelikle üzerine gidilmesi gereken ciddi bir sorun alanı olduğunu saptayabilmek ve onu gerçek kapsamıyla ortaya koyabilmek durumundasınız. Örneğin, doğru politikalar belirliyoruz, etkili bir pratik-politik faaliyet yürütüyoruz, pek çok araç ve yöntemi kullanıyoruz, insanlarımızı da böyle bir faaliyet içinde ilerletmeye çalışıyoruz, fakat sonuçta aldığımız mesafe sınırlı oluyor! Neden? Bu soruya verilecek yanıt, sınıf hareketinin verili durumu, güç ve olanaklarımızın sınırlılığı, kadrolaşma alanındaki zayıflıklarımız, vb.'nin ötesine geçebilmelidir. Sorunu bu sınırlarda ortaya koyarsanız eğer, çözücü bir irade ortaya koymayı da başaramazsınız. Sonuç nesnel koşullara teslim olmak olur.

Bir örnek üzerinden sorunu açabiliriz. Aynı koşullarda fakat sizin harcadığınız emeğin çok çok gerisinde bir çaba sergileyen ve hiçbir bakışı olmayan bir takım şekilsiz çevreler bile zaman zaman kimi alanlarda neredeyse size yakın bir kitleyi harekete geçirebilmektedirler. Kuşkusuz bizim için sorun şekilsiz bir kitleselleşme sorunu değil, fakat ayaklarını sağlam bir biçimde sınıf tabanına basan güçlü bir devrimci örgütü inşa edebilmektir. Verilen örneği buradan boşa çıkarmak ya da sorunu açıklamada yetersiz olduğunu ileri sürmek elbette mümkündür. Fakat yine de bu örnek, nesnel koşulların elverişsizliğine rağmen, sınırlı bir çabayla belli bir insan kitlesini etkileyip harekete geçirebilmenin mümkün olduğunu göstermektedir. Net perspektiflere ve doğru politikalara dayalı ileri bir örgütsel-pratik çabanın daha fazlasını başarabilmesi gerekir.

Önemle vurgulamak gerekir ki, sorun hiçbir biçimde etkinliklere ya da kitle eylemlerine kendi içinde kaç kişiyi taşıdığımız değildir. Şekilsiz bir kitleselleşme üzerinden bir güç olduğunuz görüntüsünü yaratmanız mümkündür fakat bunun bir anlamı olmadığı gibi hiçbir kalıcılığı da yoktur. Hiçbir zaman soruna buradan bakmadık, görev ve sorumluluklarımızı sınıf hareketini geliştirmeyi sağlayacak bir devrimci müdahale üzerinden tanımladık. Fakat bu da hiçbir biçimde, işçi ve emekçi kitleleri kazanmada "sabırlı ve soluklu davranmak" adına, zayıflık ve yetersizliklerimizin açıklaması haline gelmemelidir. Burada ciddi bir biçimde üzerine gidilmesi gereken bir sorun alanının olduğu görülmeli ve bu çok yönlü olarak irdelenebilmelidir.

Bunu ise öncelikle bizzat pratik-politik faaliyetin örgütleyicisi olan ileri kadrolarımız ve mahalli örgütlerimiz yapabilir. Sorun, dar pratikler üzerinden yaşanan eksiklik ve zayıflıklar üzerinden değil, çalışma tarzımız, önceliklerimiz, müdahale yöntem ve araçlarımızı nasıl kullandığımız, kitle çalışmasını nasıl yürüttüğümüz, kurumlarımızı nasıl kullandığımız, çevremizdeki güçlerin eğitilip ileri çekilmesinde, dolayısıyla kalıcılaştırılmasında yaşadığımız sorunlar, güç ve olanaklarımızı verimli ve amaca uygun bir tarzda kullanıp kullanamadığımız, bu çerçevede doğru planlamalar yapıp yapamadığımız, vb. üzerinden tüm somutluğuyla tartışılabilmelidir.

Rutinleşen/kendini tekrarlayan bir faaliyet düzeyini aşmada yaşanan zorlanma, yukarıda örneklediğimiz sorunla doğrudan bağlantılı ve temel önemde bir sorun alanımızdır. Dahası, özellikle bugünkü koşullarda, faaliyetin ilerletilmesi ve örgütsel temelimizin geliştirilmesinin önündeki en önemli engellerden biridir. Gelinen yerde oldukça çeşitlenmiş müdahale araçlarını kullanarak siyasal faaliyet yürütüyoruz ve bunları güç ve olanaklarımız ölçüsünde etkin bir biçimde kullanmaya çalışıyoruz. Fakat sonuçları üzerinden baktığımızda, sürekli olarak yakındığımız sorun alanıyla yüzyüze kalıyoruz. Müdahale araçlarımız politik etkimizi yaymada, işçi ve emekçi kitlelere ulaşmada önemli bir rol oynasa da, daha güçlü ve kalıcı bağlar kurma, politik olarak etkileme, örgütleme ve eyleme geçirme alanında ciddi bir zorlanma yaşıyoruz. Tüm değerlendirme ve raporlarda da döne döne buna işaret ediliyor.

Burada "etkin müdahale" ifadesinin üzerinde durulabilir. Örneğin, çok değişik araçları kullanıyor olmak faaliyetin etkinliğinin

göstergesi olabilir mi? Güçlerimizin yetersizliğine rağmen "etkin faaliyet" adına değişik araçlar kullanmaya eğilim göstermek, bu araçların amaca uygun bir biçimde kullanımını engelliyor olabilir mi? Ya da pratikte çok fazla koşuşturmak, yaygın bir biçimde bildiri dağıtmak, afiş asmak, anket yapmak, vb... "Etkinliğe" biraz buradan baktığımız için, güçlerimizi verimli olmayan, sonuç yaratmayan bir pratik koşuşturma içinde dağıtıyor, hatta kimi yerde tüketiyor olabilir miyiz? Değişik vesilelerle sık sık dile getirilen bu pratik yoğunluk güçlerimizin çok yönlü eğitiminin bir engeli haline geliyor olabilir mi? Yine bu yoğun pratik, işçi ve emekçi ilişkilerimizle kalıcı bağlar geliştirme gibi son derece temel önemde bir sorun alanına kaynaklık ediyor olabilir mi? Politik etkimizi pratik koşuşturmanın ağırlık taşıdığı bir faaliyetle güçlendirme çabası, sınıf çalışmasında derinleşmeyi ve örgütsel temelimizi güçlendirmeyi zora sokan bir sonuç yaratıyor olabilir mi? vb., vb... Buna benzer daha pek çok soruyu formüle etmek mümkündür.

Tüm bu soruları, bu sorunun kendisini tartışmak ve sorunumuz budur demek için sormuyoruz. Bu soruların yanıtlarının değişik alanlarda değişik karşılıkları olacaktır. Kimilerinde de geneli kesen bir karşılığı... Burada asıl işaret etmek istediğimiz, sorunlarımızın ne olduğunu saptamanın yeterli olmadığı, somut deneyimlerimiz ışığında bu tarz bir çok yönlü sorgulama ile kaynağında nelerin olduğunu ortaya koyabilmenin büyük bir önem taşıdığı ve bunun bugün en önemli ihtiyacımız olduğudur.

Örneğin, yıllardır faaliyet yürüttüğümüz, etkinliklere, kurultaylara, eylemlere belli işçi ilişkilerini taşıyabildiğimiz bir bölgeden geçen yılki metal kurultayına ancak sınırlı ilişkiler taşınabiliyor. Yapılan değerlendirmede ise, kurultay öncesi bir aylık süreçte yaşanan özgün bir sorun nedeniyle gereken yoğunlaşmanın sağlanamadığı türünden bir gerekçe üzerinden durum izah edilmeye çalışılıyor. Oysa asıl sorunun bu olmadığı, ortaya çıkan uyarıcı sonuç üzerinden o bölgede yürütülen sınıf çalışmasının sorgulanması gerektiği yeterince açık. Önemli olan başarısızlığın kendisine izah getirmek değil, neden başaramadığımızın gerçek nedenlerini ortaya koyabilmektir. Sözkonusu örgüt raporunda da öncelikle ele alınması gereken budur.

İşçi ve emekçi hareketinde son yıllarda yaşanan canlanma sınıf hareketine müdahale olanaklarını artırsa da, yürüttüğümüz faaliyetin somut sonuçlarını üretebilmesi hala da çok özel bir yüklenmeyi gerektirmektedir. Böyle bir yüklenme, sorunun bizden aksayan öznel yönlerine açıklık getirmeyi sağlayacak kolektif bir müdahaleyle mümkündür. Kolektif bir müdahale ise canlı bir örgütsel iç yaşamla, sorunların gerçek kapsamıyla tartışılabilmesiyle, tek tek yoldaşlarımızın ötesinde özellikle mahalli örgütlerimizin bu soruna yoğunlaşmasıyla başarılabilir. Kendi başına merkezi önderlik, partinin yaşadığı sorunlara çözüm üretebilecek sihirli bir değnek değildir. Onun kendi rolünü gereğince oynayabilmesi de ancak mahalli plandaki önderliklerin bu çerçevede kendi sorumluluklarını yerine getirebilmesiyle mümkündür.

Denilebilir ki, zaten sorun mahalli önderliklerin zayıflıklarından kaynaklanıyor; bugünkü kadrosal gerçekliğimiz ne yazık ki budur; sınırlı, dahası deneyimsiz güçlerle ve yetersiz imkanlarla pek çok işe yetişmeye çalışıyoruz, vb...

Verili öznel yetersizliklerimize ilişkin daha fazlası da söylenebilir. Fakat eğer sorunu böyle tespit ediyorsak, o zaman kadrolaşma sorununa çok daha yoğun bir tarzda yüklenmek, kadrolarımızın nitelik olarak geliştirilmesi ve çevre-çeper güçlerimizin eğitilip kadrolaştırılmasına çok daha özel bir ağırlık vermek zorundayız. Elbette bu bir öncelik sıralaması değildir, birbirini kesen sorunlara bütünlüklü bir müdahale çabasının sergilenebilmesi gerekmektedir.

Kadrolaşma her dönem üzerinde önemle durduğumuz ve sürekli tartıştığımız sorunlardan biridir. Kadrolarımızın ve çevremizdeki güçlerin çok yönlü eğitimi sorununu her vesileyle vurguluyor ve bunun devrimci siyasal pratik dışında bir çözümünün olmadığını biliyoruz. Ancak, güçlerimizi siyasal pratiğin içine

sürmenin özellikle bugünün koşullarında onları kendiliğinden eğitmeyeceği, ideolojik-politik bakışaçısının yön vermediği bir dar pratikçiliğin insanları geliştirmek bir yana, sonuçları alınamadığı koşullarda zayıflatıp gerileteceğine de işaret ediyoruz. Bunu böyle tespit ettiğimiz yerde, kadrolaşma politikasının döneme özgü çok daha özel bir boyutu olabilmek durumundadır.

Örneğin, çalışma yürüttüğümüz alanda güçlerimizin sınırlılığı nedeniyle etkin bir faaliyet yürütmekte zorlanıyorsak, yürüteceğimiz faaliyeti bunu gözeten bir tarzda örgütlemek, yanısıra sınırlı güçlerimizin çok özel bir yoğunlaşma ile eğitilmesi sorununu en önemli önceliklerimizden biri olarak görebilmek, buna uygun bir pratik sergilemek durumundayız. Sınırlı güçlerle faaliyet yürütmek dar pratik içinde boğulmaya yol açmamalı, soruna uzun vadeli bakılmalı, günü kurtarma değil geleceği kazanma bakışıyla hareket edilmelidir.

Yukarıda belli örnekler üzerinden işaret edilen zayıflık alanlarını kendi içinde kapsamlı bir biçimde tartışmak mümkündür fakat burada amaçlanan bu değildir. Altı çizilmeye çalışılan asıl sorun alanı, tüm zayıflık ve yetersizliklerimizin mahalli örgütlerimizin somut pratiği üzerinden canlı tartışmaların/sorgulamaların konusu haline getirilebilmesidir.

Yoğun bir emek harcayarak gece-gündüz koşuşturan her bir yoldaşımız ve yerel örgütümüz, yürütülen faaliyetin sonuçlarını neden yeterince üretmediği, kadrolaşmada neden hedeflenen mesafenin alınamadığı, vb. sorunlarımızı döne döne sorgulamak durumundadır. Hiçbir politik faaliyet boşa gitmez, eninde sonunda sonuçlarını üretecektir türünden iyimser bir yaklaşımla hareket etmek bizim işimiz olamaz. Faaliyeti örgütlerken hedef ve önceliklerimizi çok iyi gözetmeli, boşa enerji kaybı anlamına gelecek dağıtıcı bir pratikten, özellikle de güç ve olanaklarımızın sınırlılığı koşullarında uzak durabilmeliyiz. Bu da ancak yürüttüğümüz faaliyetin her aşamada hedef ve önceliklerimiz üzerinden çok yönlü olarak irdelenmesi ve sorgulanmasıyla mümkündür. Belirlediğimiz hedeflere elbette çok değişik etkenler nedeniyle ulaşamayabiliriz. Sorun bu değil, neden ulaşamadığımızın gerçek nedenlerinin sorgulanarak bunların üzerine gidilebilmesidir.

Devrimci misyon, nesnelliği gözetmek, bu çerçevede gerçekçi olmayan beklentiler içinde olmamak, fakat bu nesnelliğe müdahale iradesini en etkin bir biçimde sergileyebilmek demektir. Fakat bu müdahale basitçe "çok emek harcamak" değildir. Harcanan emeğin ne ölçüde amaca uygun bir tarzda kullanıldığını, bu çerçevede çalışma tarzımızı, kitle çalışmasının sorunlarını, kadrosal niteliğimizi güçlendirmede, çevremizdeki insanları ileri çekmede, kitle ilişkilerini kalıcılaştırmada izlediğimiz çizgiyi vb. ortaya çıkan sonuçlar üzerinden döne döne irdelemeli ve bunu kolektife maledebilmeliyiz.

Partinin çizgisine...

(Baştarafı s.28'de)

kadrolara ihtiyacı vardır.

Kampın ön sürecinde de, kamp sürecinde de devrimci örgütün yaşamsal değerlerine dikkat ettik. Sürecin parçası olan her bir yoldaş devrimci yaşam, örgütsel güvenlik, iç illegalite konularında da öğrenme ve deneyim kazanma sürecinden geçtiler. Partimizin çizgisini anlamak tek başına ideolojiye hakim olmak değildir. Partimizin ortaya koyduğu bir örgüt kültürü vardır, kamp sürecinde bunu da bilince çıkarma çabası içinde olduk.

İddialarımızı büyüterek geleceğe yürümeliyiz!

Kamp süreci, yetersizliklerimizi ve zaaflarımızı aşmak için kendimize dönük bir müdahaleydi. Kamp süreci, partinin çağrısına yanıt verme iddiasını kuşanma çabasıydı. Bundan sonra önümüzde duran sorumluluklarımızın arttığını görerek, eksikliklerimiz ve zaaflarımızla daha hızlı hesaplaşarak yola devam etmektir. O halde her bir yoldaşımız ve gençlik çalışmamız önüne koyduğu hedefleri büyütmelidir.

Genç Komünistler

Yeni dönem ve genç komünistlerin görevleri

Yeni eğitim dönemiyle birlikte gençlik çalışmamız yeniden yoğun günlere girmiş bulunuyor. Son yılların verileri ve gidişatı üzerinden bakıldığında, gençlik alanında olağandışı bir gelişmeden söz edebilecek durumda değiliz. Uzun yılların biriktirdiği sorunlar bu yıl da devam ediyor. Dolayısıyla, Parti'nin gençlik alanı ile ilgili değerlendirmelerindeki belli başlı vurgular güncelliğini, işaret ettiği görevler yakıcılığını koruyor. Genç komünistlerin, gerek partiye sunulmuş kapsamlı metinleri, gerekse geçtiğimiz eğitim döneminin sonunda gençlik yayın organında yer alan geniş değerlendirmeleri de bunu teyid ediyor.

Uzun yıllardır gençlik alanını ve hareketini hemen hemen benzer sorunlar üzerinden tartışıyoruz. Arada, geçtiğimiz eğitim yılında olduğu gibi, harç zammı, TEKEL Direnişi, Taksim 1 Mayıs'ı gibi gelişmelerin yarattığı dönemsel canlanmaları saklı tutarsak, her yeni yılda daha da derinleşen bir dağınıklık, çözülme ve geriye gidiş süreci yaşanıyor. Parti değerlendirmeleri bunun 2000'lerin ilk yarısından beri böyle olduğuna dikkat çekiyor. Düzen, devrimci harekete yönelik ağır F-tipi darbesinde sağladığı başarı ölçüsünde ve eşzamanlı olarak, toplumsal mücadelenin tüm temel dinamiklerine geniş çaplı bir saldırı dalgası yöneltmişti. Bundan gençliğin payına üniversitelerde siyaset alanlarının tümden gaspedilmesi düşmüştü. Temel saldırı yöntemi soruşturma-cezalandırma-uzaklaştırma olarak gündeme getirildi. Gençlik hareketinde 2000'lerin başındaki nispi canlanmanın öne çıkardığı ileri güçler bu saldırı dalgasıyla büyük bir kırılmanın içine itildiler. Sonrası giderek kitlesel mücadele umudunun tükendiği, üniversitelerde siyaset hakkının keyfi biçimde çiğnendiği, hatta bunun eğitim hakkının gaspıyla birleştirildiği bir gerileme dönemi olarak yaşandı.

Bu dönem düzenin toplumsal yapıda/dokuda ciddi bozulmalar yarattığı bir süreç oldu aynı zamanda. Gençlik gelecekle ilgili büyük ideallerin taşıyıcısı olmaktan tümüyle uzaklaştırılıp, kendi bacağından asılma sevdası peşinde koşan piyasa oyuncağına dönüştürüldü. Hiç de azımsanmayacak bir kesimi sanal bir dünyanın bunalımlı, daha baştan umutlarını tüketmiş, ne yapacağını bilmez tutsağı olarak sürüklenip duruyor. Solda tasfiyeci legalizmin ve reformizmin baskın olduğu bu süreç, devrimci nitelikte, kültürde ve değerlerde de derin bir erozyon olarak yansımasını buldu. Solda ayrım çizgileri büyük oranda kaybedildi. Bu dönem boyunca gençlik kitlesine eklenen yeni kuşaklar, doğal olarak ilk kimliksel şekillenmelerini bu koşullarda yaşadılar. Bunun gençlik alanına ve mücadelesine yansıması, ileri kesimlerinde her zamankinden daha derin bir apolitizm ve ideolojik ilgisizlik ya da gerilik oldu.

Yine geçmiş değerlendirmelerde altı çizildiği üzere, alt sınıflar gençliğinin büyük kentlerin üniversitelerine akışı engellenerek gençlik hareketi bir başka yönden daha kötürümleştirildi. Özel üniversitelerin önü alabildiğine açılırken, her ile üniversite propagandası ile büyük kentlerdeki köklü olanlar da dahil üniversitelerin düzeyi epeyce geriletildi. En kötü dönemlerinde dahi entellektüel mayalanmanın kaynağı olabilmiş üniversiteler, giderek inanılmaz bir cehalet merkezleri görünümü kazanıyor.

Yakın geçmişte de sıkça ifade edilen bu gelişmeler, gençliğin bugününü anlamak için yeterli bir fikir vermektedir. Elbette burada gençlik alanı ile ilgili daha bir dizi saptama yapılabilir. Fakat yukarıda vurgulamak ihtiyacı duyduklarımız da dahil her biri değişik vesilelerle tekrarlanan sorunlar olduğu için uzun bir döküm yapmak gerekmiyor.

Gençlik içinde solun durumu ve komünist gençliğin misyonu

Gençlik alanındaki bu sorunlu durum derinleştikçe gençlik hareketindeki parçalanma da uç boyutlara varıyor. Halihazırda genel bir gençlik hareketinden ziyade ileri kesimleri üzerinden son derece daralmış bir hareketten bahsettiğimiz ölçüde, bu parçalılık solun kendi içinde dağınıklık olarak yansıyor. Bir döneme kadar güç ve eylem birliği olmadan düşünülemeyen 6 Kasım, 16 Mart gibi takvimsel eylem günleri dahi 4-5 farklı eyleme tanıklık edebiliyor. Bunun yalnızca solun gençlik alanındaki durumundan kaynaklı bir tablo olmadığı açık. Bu tablonun oluşmasının bir yanında genel olarak gençlik alanının verili durumu varsa, diğer yanında solun genel olarak toplum düzeyindeki durumu var. Bugün Türkiye'de siyasal yaşamın sol cephesinde yalnızca devrimcilik-reformizm, ihtilalci örgüt-tasfiyeci legalizm gibi ayrımların silikleşmesi yaşanmıyor. Aynı zamanda taktik ittifaklar politikasında dünün temel muhatapları olarak kabul ettiğimiz devrimci parti ve örgütlerde de her alanda bir ciddiyetsizleşme göze çarpıyor.

Bu boşlukta sol içindeki bazı reformist odaklar siyasal mücadelede çok daha ciddiye alınması gereken bir yer kaplamış durumdalar. İlkin, siyasal etkinlik bakımından iş yapılabilecek muhataplar ve ikinci olaraksa etkili bir ideolojik-politik mücadelenin hedefleri olarak karşımızda daha çok bunlar duruyorlar.

Gençlik alanında bu çok daha belirgin olarak böyledir. Genelde dar ulusal sınırların ötesine geçemeyen Kürt hareketini bir yana bırakırsak, ideolojik-politik mücadelenin konusu olduğu kadar, birlikte iş yapmanın muhatapları da TKP, Kolektifler vb. gibi çevrelerdir. Farklı yerellerde öne çıkan grup ve çevreler olsa da, bunlar bulundukları yerelliklerden ibaret iğreti bir gücü temsil ediyorlar. Bağımsız siyasal varoluşlarını bir kitle örgütü olma iddiasıyla ortaya çıkmış Genç-Sen'de varolmaya tahvil eden grup ve çevreler ise, gençlik hareketi açısından belirleyici üniversiteler de dahil çoğu alanda zaten ciddiye alınabilir olmaktan çıkmış durumdadır. Bunda, bağımsız siyasal faaliyet yürütme iradelerini yitirmeleriyle birlikte, Genç-Sen'in gerçekten tabanını ören bir kitle örgütü olarak işletilememesinin, sürekliliği olmayan çıkışlar dışında Genç-Sen'in (dolayısıyla kendini Genç-Sen üzerinden varettiğini iddia eden her çevrenin) atalet içinde kalmasının önemli bir payı var.

Bu tablo içinde partimizin gençlik çalışması özel bir önem kazanıyor. Çünkü tasfiyeci reformizm karşısında devrimci örgüt iddia ve iradesini komünist gençlik temsil ediyor. Gençliğin devrimci enerjisinin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketiyle devrimci temellerde birleşmesini de yalnızca komünistlerin gençlik çalışması sağlayabilir. Ne kadar kitlesel görünürse görünsünler, devrimci iktidar perspektifleri, buna yaşama geçirecek devrimci bir örgütsel varlıkları olmayanların, gençliğin dinamizmini devrim mecrasına akıtmak gibi bir niyetleri ve sorunları yoktur. Tüm tarihsel deneyime ve günümüz dünyasının açık gerçeklerine rağmen devrimci örgüt/parti fikrine dudak bükerek, geçici olmaya mahkum eylemsellik üzerinden "pekala partisiz de olabiliyor" diyenlerin, devrimle tek alakaları düzen bataklığında oyalanarak devrimi istismar etmek olabilir. Gençliğin devrimci dinamizmi ise devrimci mücadele için paha biçilmezdir. Bu enerjinin kabul edilemez bir ikiyüzlülükle düzeniçi saflarda heba olup gitmesini önleyecek yegane güç, gençlik alanında işçi sınıfının devrimci iktidar perspektifini temsil edenlerin yürütecekleri siyasal faaliyet ve devrimci örgütlenmedir.

Geçtiğimiz dönemin pratiği üzerinden bakıldığında, genç komünistlerin bu misyonun hakkını verme çabası içinde oldukları, buna uygun bir faaliyet kapasitesiyle güne yüklendikleri, devrimci ilkelerden taviz vermemeyi politik esneklikle birleştirmeye çalıştıkları görülecektir. Yeni dönemde bunu, partimizin sol hareket değerlendirmeleriyle daha sıkı bir uyuma kavuşturma sorunundan sözedilebilir. Bu çerçevede gençlik örgütlenmemizin, alanda ciddiyeti olan odaklarla birlikte iş yapmayı, bunu onlara karşı ilkeli bir ideolojik-politik mücadeleyle birleştirmeyi başarması temel bir sorumluluktur. Verili koşullarda gençlik hareketindeki parçalı yapı kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, sola eğilimli kitlede sürekli bir kırılma, umutsuzluk ve inançsızlığın kaynağı oluyor. Öte yandan

birleşik-kitlesel-devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilebilmesi, büyük ölçüde alandaki ileri kitlenin eylem birliğini gerektiriyor. Bu çerçevede gençlik alanındaki devrimci komünist kanalı temsil eden güç olarak, ilkesel yaklaşımlar ve mücadele birliği temelinde en geniş eylem birliklerini oluşturmak çabasını yeni dönemde de sürdürmeliyiz. Ayrışma, politika-taktiğin tali öğeleri değil ilkesel boyutları üzerinden yaşanmalıdır.

Bu noktada, birçok akım tarafından ajitasyon-propagandada (ve bunun bir bileşeni olarak eleştiride) özgürlük, eylemde birlik yaklaşımının, geriliği ve gericiliği perdeleyen ucuz demagojilere kurban edildiğinin altını çizmeliyiz. Yeni dönemde her türlü ilkeli birliğin mayası olan bu temel yaklaşımın gençlik hareketi ve özneleri içinde yeniden belirleyici olması, gençlik alanındaki misyonumuzun temel bir boyutu olarak ele alınmalıdır. Sözkonusu ilkeye bağlılık, hiçbir gündelik politik çıkara değiştirilemez.

İdeolojik-politik mücadele konusunda genel olarak gençliğin, özelde ise gençlik hareketini oluşturan ileri kitlenin ideolojik-politik geriliği bir engel olarak görülebilir. Bu hiç de küçümsenemeyecek bir engeldir ve yıllardır süregelen bir zayıflık alanıdır. Partinin ideolojik-teorik birikimi veri alındığında, komünist gençlik güçlerini de kesen bir boyutu vardır bu sorunun. Çeşitli düzeylerde eğitim grupları, dönemsel kamplar, iç seminerler vb. üzerinden örgütlenen çalışmaların bizzat kendisi, marksist teorinin esasları noktasında ciddi yetersizliklerimiz olduğu gerçeğiyle karşı karşıya getirmektedir bizi. Yeni dönemle birlikte daha fazla gündemimizde olması gerektiğini belirttiğimiz ideolojik-politik mücadele, yalnızca gençlik alanında burjuva, küçük-burjuva ideolojilerin etkilerine barikat örmek açısından gerekmiyor. Aynı zamanda ileri gençlik kitlesinin bu alandaki geriliğine, hem de saflarımızdaki eğitimsizliğe bir müdahale olacaktır.

Solun gençlik içindeki durumuna en iyi göstergelerden biri olan Genç-Sen'e ilişkin olarak da şunları söylemeliyiz. Birleşik gençlik mücadelesi için hala da bir anlam taşıyan Genç-Sen, kendini bu araç üzerinden ifade eden ve daha baştan yönetimi tutan sol çevrelerce hala da bürokratik bir ataletin dayanağı durumunda. Son Genel Kurul'daki özeleştirel açıklamalara ve genç komünistlerin bugüne kadarki eleştirilerini doğrulayan sözlere rağmen durumda esaslı bir değişiklik olmamıştır. Genç-Sen'e dair yaklaşımlarımız değişik vesilelerle yayınlarımızda işlenmiş olduğu için tekrar etmek belki gereksizdir. Fakat saflarımızda hala da bir davranış birliği ihtiyacı olduğunu vurgulamalıyız. Partinin geçen sonbaharda *Ekim*'de yayınlanan değerlendirmesi, bu araca yaklaşımın özünü ortaya koymaktadır. Genç-Sen bizim için bir kitle örgütlenmesi aracıdır ve bunun mantığına uygun olarak tabanın söz ve karar süreçlerine etkince katıldığı bir demoktarik işleyişe kavuşturulursa, gençliğin birleşik mücadelesinde belli bir rol oynayabilecek potansiyeli hala da taşımaktadır. Bu çerçevede bulunduğumuz tüm alanlarda yalnızca devrimci siyasal çalışmamızın bir alt öğesi biçiminde ele alarak, Genç-Sen'i örgütlemek ve taban demokrasisi temelinde işletmek yeni dönemde de güncelliğini koruyan bir hedef olmalıdır.

Bununla birlikte, şu temel önemdeki nokta unutulmamalıdır: *"Yalnızca birleşiklik sağlanmasında değil, gençliğin kitlesel örgütlenmesinde de işlevsel olabilecek bu tür bir aracı etkin hale getirmek bile, politik faaliyette olduğu gibi, kitle tabanı ve örgütlenmede de büyük bir kuvvet olabilmeyi gerektiriyor. Bugün boğucu bir bürokrasinin hakimiyetindeki Genç-Sen ile politik-taktik çizgilerin taban inisiyatifi ve demokratik temelde yarıştığı bir Genç-Sen arasında tam bir karşıtlık vardır. Bu koşullarda ikincisine ulaşabilmenin ve birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi politikasına itilim kazandırmanın yolu, bağımsız bir güç olarak etkin bir faaliyet yürütebilmekten ve örgütlü bir temelde politik kitle tabanını büyütmekten geçiyor." (**Gençlik Çalışmasının Güncel Sorunları**, **Ekim,** Sayı: 259, Ekim 2009).*

Gençlik çalışmasında güncel siyasal sorunlar

Solun ve Genç-Sen'in durumundan öteye, özellikle son cümledeki vurgular komünist gençlik çalışmasının önceliklerini ve sorunlarını da veriyor. Geçtiğimiz yıl "bağımsız bir güç olarak etkin bir faaliyet yürütmek" çabası,

yine aynı değerlendirmede hayati bir sorun olarak işaret edilen soruşturma karşıtı mücadele üzerinden geçmiş deneyimlerimizi geliştiren, saflarımızı toparlayan bir rol oynadı. Bu mücadeleyi bizzat soruşturma saldırısına maruz kalanlar başta olmak üzere sol çevrelerin gündemine taşımış, birliktelik yaratmaya çalışmış, ancak elle tutulur bir karşılık alamamıştık. Buna rağmen gençlik güçlerimiz, özellikle temel bir kentte buna takılmadan, partinin siyasal hattı üzerinden yol yürüme iradesi ortaya koyabilmişlerdi. Yine, eğitim yılının ikinci yarısında ortaya çıkan sonuçlar, gençlik hareketinin önünde önemli bir barikat olan soruşturma-uzaklaştırma saldırısına karşı mücadele konusundaki inançsızlık ve kırılmaya çarpıcı bir yanıt oldu.

Soruşturma-uzaklaştırma saldırısı yeni dönemde de hız kesmeyeceğine göre, geçtiğimiz yılların deneyimlerini gözeterek ve eksikliklerimizi tamamlayarak mücadeleyi derinleştirmek, yeni dönemin de öncelikli görevlerinden biridir. Soruşturma-uzaklaştırma saldırısının gündeme geldiği her okul kapısını, "tek başına bile direniş" geleneğini yaratan işçi sınıfından öğrenerek, duraksamaksızın direniş yerine çevirmeliyiz. Bu mücadele ile işçi-emekçi direnişleri, örgütlülükleri, kitleleri arasında daha yakın ve sıkı bağ geçen dönemin pratiğinde zayıf bırakabildiğimiz bir halkaydı. Bunu mutlaka gidermeliyiz.

Gençliğin siyaset yapma hakkı, bunun bir uzantısı olarak eğitim hakkının gaspına karşı hiç değilse ilerici kamuoyu üzerinden bir mücadele hattının örgütlenmesinin önemi açıktır. Bu alandaki temel zayıflıklardan biri sendikalar, demokratik kitle örgütleri, aydın ve ilerici çevrelerin duyarlılığını harekete geçirmekte yaşanıyor. Burjuva basındaki imkanların değerlendirilmesi alanında da ısrarla yüklenen bir tarzı hayata geçirmek gerekiyor. Bu imkanların kullanılmasının ne tür sonuçlar yarattığını geçtiğimiz dönemin deneyiminden görmüş bulunuyoruz.

Geçen dönemin deneyimi bize, soruşturma karşıtı mücadelenin toplumsal-siyasal gelişme süreçlerinden kopuk ele alınamayacağını da göstermiş bulunuyor. Zaten bu mücadelede başarı sağlamanın temel koşullarından biri, genel ve özgül tüm süreç ve gelişmeler üzerinden bir faaliyet hattı örgütleyebilmektir. Örneğin bugün eğitimde özelleştirme üzerinden sistemli bir ticarileştirme karşıtı faaliyet yürütmeksizin, gençlik yığınlarındaki potansiyel duyarlılıkları açığa çıkaramayız. Genel olarak sistemli ve sürekli bir anti-emperyalist, anti-kapitalist devrim propagandası yürütmeksizin de gençliğin ileri kitlesinin devrimci duyarlılığını kucaklayamayız. Ya da her bir yerelin kendine özgü gündem ve ihtiyaçlarını gözeten yöntem ve araçlarla yerelleştirilmiş bir çalışma örgütleyemezsek, kitlelerin hiç değilse ileri kesimlerini herhangi bir gelişmeye karşı, bu arada soruşturma vb. saldırılara karşı da yerinden kıpırdatamayız.

Sorun daha baştan, varılacak hedefler ve buraya taşıyacak yol, yöntem ve araçlar konusunda bir netliğe sahip olmaktır. Bu bizi sürecin herhangi bir evresinde karşımıza çıkacak saptırıcı her tür etkene karşı dirençli kılacak, diyelim ki soruşturma karşıtı mücadele gibi bir esaslı görevi asla ihmal etmememizi, vb.'ni sağlayacaktır. Bu çerçevede gençlik örgütlenmemizin önünde yeni dönemde, genel çizgileri tanımlanmış, hedefleri saptanmış, yerel ayaklar için genel pratik çerçevesi ortaya konulmuş bir dönemsel planlama görevi durduğunu hatırlatmış olalım.

Gençlik örgütlenmemizin durumu ve sorumlulukları

Yeni döneme başlarken, gençlik çalışmamızın ve örgütlenmemizin içe dönük sorunlarına da eğilmek gerekiyor Bu sorunların başında örgütsel durumumuz geliyor. Bugüne kadar sergilediğimiz faaliyet kapasitesine rağmen gençlik örgütlenmemiz hala oldukça dardır. Örgütlerimizi büyütmek, örgütlü güçlerimizin niceliğini ve niteliğini arttırmak yeni dönemdeki en önemli sorunlarımızdan biridir. Örgütlenme ve kadrolaşma siyasal çalışmanın akışı içinde kendiliğinden çözüme kavuşacak sorunlar değildir. En deneyimli ve yetkin kadroların yakın müdahalesini, tutku düzeyinde ilgisini gerektirir. Aslolan siyasal çalışmadır ilkesel yaklaşımımız, bu konudaki görevlerin boşa çıkmasına yol açmamalıdır. Nihayetinde siyasal çalışmanın verimi/başarısı için olduğu kadar sürekliliği için de her düzeyde

yeterli nitelik, güç ve olanak, demek oluyor ki yetkin örgütlenme ve kadrolar gerekiyor.

Gençlik örgütlenmemizi genişletip güçlendirme sorumluluğunun burada ancak güncel bazı gereklerine işaret edebiliriz.

Bunlardan birincisi; organ, kolektif, birim düzeyindeki işleyişi aksatmadan sürdürebilmek, kolektif işleyişi en ileri düzeyde hakim kılmaktır.

İkincisi; çevre-çeper güçlerimizi mutlaka çeşitli düzeylerde tanımlı örgütlenmeler içine çekerek, siyasal çalışmanın aktif bileşenleri haline getirmektir. Gençlik alanı sözkonusu olduğunda, bu yönde en işlevsel olanı eğitim grupları, kimi yerlerde düzenli siyasal tartışma çevreleridir. Bunun bazı yerellerimizde gündeme gelen anlamlı örneklerini genelleştirmeyi başarmalıyız. Çalışmanın yerel araç ve olanakları (gençlik sendikasının örgütlenmesi, platformlar, inisiyatifler, bültenler, kollar, kulüpler, kültür-sanat çalışmaları vb.) genel olarak etkin bir siyasal çalışma için olduğu kadar, çevre-çeper güçlerimizi aktifleştirip kazanmak için de benzersiz önemdedir.

Üçüncüsü ise, her bir yoldaşımızın ve ilişkimizin gelişimiyle bire bir ilgilenmeyi hiçbir koşulda ihmal etmemektir. İdeolojik-politik eğitim ve donanım bu açıdan da belirleyici bir yerde duruyor. Gençlik güçlerimiz bu alandaki yetersizliklerin bilincindedirler. Partinin sık sık altını çizdiği üzere eğitim, kolektif bir zeminde, fakat son tahlilde yoğun bir bireysel çaba sorunudur. Şüphesiz eğitim grupları ve kolektif çalışmalar, ilerleme için belli bir çerçeve sunacaktır. Bununla yetinilmemeli, her yoldaşın birikim düzeyi ve eğitim ihtiyacına karşılık gelen kişisel bir eğitim planı çıkarılmalı ve mutlaka kolektif denetimin konusu yapılmalıdır.

Eğitim-birikim-donanım, ideolojik-politik alanın ötesinde, devrimci örgüt kültürünün yerleştirilmesi, örgüt kimliğinin yayılması, devrimci kimliğin şekillendirilmesi, savaşçı militanlığın kazandırılması alanlarında da bir ihtiyaçtır. Bunun karşılanması elbette öncelikle örgütsel-siyasal pratiğe bağlıdır. Fakat teorik ve pratik boyutlarıyla eğitim politikasının içeriği ve kapsamı da belirleyici bir etkendir. Kuşkusuz gelişme ve ihtiyaçlar temelinde partinin ileri düzeyde örgütlü ve çok yönlü devrimci bir kimlik gerektiren faaliyetlerine katılımının sağlayacağı eğitimi, yığınla kitap, seminer, verili dönemin koşulladığı rutin siyasal çalışmalar sağlayamaz. Yine illegal-ihtilalci örgüt bilinci ve işleyişi üzerinden bir çalışmanın yaratacağı kimlikler başka bir zeminde şekillenemez, vb...

Gençlik örgütlenmemizin darlığı ölçüsünde önemli ve onunla sıkı sıkıya bağlantılı ikinci bir temel sorunumuz ise, kitle tabanının darlığı ve kitle çalışmasındaki yetersizliklerimizdir. Bu konu parti basınımızda çeşitli yönleriyle tartışılmakta, daha da tartışılmayı gerektirmektedir. Gençlik alanında sorun ancak alışılmış kalıpları ve rutinlerimizi kırmayı, yerellerde her türden kitle örgütlenmesi araçlarından devrimci bir temelde yararlanmayı, hedefler çerçevesinde ısrarla, sistemli olarak ve kesintisiz bir şekilde kitlelerle doğrudan temaslar sürdürmeyi, yani döne döne kitlelere gitmeyi başarmakla adım adım geride bırakılabilir. Salt kampüslerden ibaret bir tartışma değil bu. Örneğin öğrencilerin tüm yaşam alanları, aile ve sosyal ilişkileri gençliğin kitle çalışmasının hedefi olmalıdır.

Bir sorun olarak değil belki ama önemi tartışmasız bir vurgu olarak sınıf ve emekçi kitlelerle, sınıf hareketiyle kurulacak bağın her zaman olduğu gibi yeni dönemde de gençlik örgütlenmesi ve çalışmamızın ayırdedici bir niteliği olması gerektiğini belirtelim.

İşçi direnişlerinden sınıfı yakından ilgilendiren her tür gelişmeye kadar sınıf sorunlarına her düzeyde ve her alanda özel bir ilgi ve işçi-emekçilerle kurulacak somut bağ, komünist gençlik çalışmasının daima asli bir boyutu olmalıdır. Bu, sınıf intiharını gerçekleştirmeyi, sınıf devrimciliği kimliğini geliştirmeyi henüz gençlik alanındayken başlatmanın zorunluluklarından biridir. Öte yandan ise, genel olarak sol hareketin, bunun bir parçası olarak da gençlik hareketinin derin bir savruluşa sürüklendiği bir dönemde, devrimci örgüt iradesini gençlik alanında diri tutmanın da en hayati dayanağıdır.

Son olarak, *Ekim*'in bir yıl önceki çağrısının, gençliğin *Ekim*'e düzenli katkı sorumluluğunun, tüm yakıcılığı ile genç komünistlerin önünde durduğunu bir kez daha belirtelim. Genç komünistler payına yeni eğitim yılında zincirin kavranacak halkalarından biri de bu sorumluğun yerine getirilmesi olmalıdır.

Sınıf eksenli çalışma ve örgütlenme...

Sorunlar, engeller ve görevler

Parti çalışmasının öncelikli gündemlerinden biri, sınıf hareketiyle organik bağları güçlendirmek, işçi sınıfı içerisinde kökleşmek, mücadele ve örgütlenmeyi bu zemine sağlamca oturtmaktır. 3. Parti Kongresi de bunu "Sınıf eksenli parti!" şiarıyla özetlemiştir.

Bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfının organik birliği olarak tanımlanan parti anlayışının doğal sonucu olarak parti inşası, en başından itibaren, işçi sınıfıyla birleşmek, somutta onun ileri-öncü kesimlerini örgüte kazanmak olarak tanımlanmıştır. Bu basitçe tek tek işçilerin örgütlenmesinden ziyade, önderlik iddiası, sorumluluğu ve pratiğiyle sınıfa yönelmek, işçi sınıfının bilincini ve mücadele gücünü yükseltmek, onun en ileri-öncü güçleriyle etle tırnak gibi kaynaşarak siyasal öncü kolu haline gelmek anlamına gelmektedir.

Fakat sorunun ilkesel kapsamı ve somut içeriğinin bu açıklıkla konulmasına karşın, bu alanda mesafe almakta zorlanma yaşanılmış, hep hedeflenenin gerisinde kalınmıştır. Kuşkusuz bunda, yola çıkılan ilk evre ve zaman zaman yaşanan hareketlilik dönemleri sayılmazsa, sınıf hareketinin nesnel geriliğinin önemli bir payı vardır. Fakat bu nesnel gerilik tek başına durumu açıklamaya yetmemektedir. Sorunun bununla birlikte, öznel alanda, ideolojik-politik çizginin kavranmasıyla, örgütsel güç ve imkanların doğru yönetimiyle de doğrudan ilgisi vardır.

Elbette parti tüm bu süreç boyunca gelişmiş ve önemli bir birikim yaratmıştır. Gelinen yerde artık, yılları bulan bu çok yönlü birikime de dayanarak ve her bakımdan niteliksel bir dönüşümün dayanakları haline getirerek, partiyi sınıf eksenine oturmak görevi durmaktadır.

Burada parti çalışmasının farklı yönlerinden hareket ederek, sınıf eksenine oturmanın bazı sorunlarını tartışmak istiyoruz.

Siyasal yaşamımızı fabrika ve sanayi havzaları zemininde kurmalıyız!

Sınıf içerisinde mesafe almanın belirleyici koşullarından biri kararlı, enerjik ve sistematik bir sınıf çalışmasıdır, sınıfla sosyal ve siyasal yaşam birliğinin kurulmasıdır.

Bugün faaliyet yürüttüğümüz tüm alanlarda sınıfa dönük bir çalışma yürütmekle birlikte, hala da sınıf zeminine sağlamca oturabilen içeriden bir çalışma değildir bu. İçeriden derken kastettiğimiz, basitçe fabrika içerisinde bağ kurmak değildir. Bunu da kapsamak üzere parti örgütlerinin çalışmalarını fabrika zemininde yoğunlaştırmaları, zenginleştirmeleri, güçlendirmeleri ve verimli kılmaları sorunudur. Bu, siyasal faaliyetimizin esas olarak sınıf zeminine oturtulması anlamına gelmektedir.

Çevremizdeki işçi ilişkilerimizin, hatta yoldaşlarımızın çalışmakta oldukları fabrikalara yönelik özel bir yoğunlaşmada da belirgin bir zayıflık yaşıyoruz. Genelde fabrikanın bilgisini almanın ve genel materyallerimizin dağıtımı listesine dahil etmenin ötesine geçmekte zorlanıyoruz. Fabrikada bir hareketlenme yaşandıkça ya da fabrikadaki insanlarımızın bireysel çabalarıyla bir takım güçlerle yakın ilişkiler kuruldukça, bu ilişkileri, onların nasıl geliştirileceğini gündeme alabiliyoruz. Bazen de ilk anda belli bir yoğunlaşma ile bir dizi ilişki çıkarıyor, fabrikaya yönelik özgül sorunlardan hareketle bir müdahale çabası içerisine giriyor, fakat bir süre sonra bu yoğunluk ve

motivasyonu kaybediyoruz. Bazı durumlarda çalışmamız kısa sürede açığa çıkıyor ve sürdürme koşulları ortadan kalkıyor. Kimi zaman ise kısa sürede sonuç elde edememek bizi fabrikadan uzaklaştırıyor.

Sonuç olarak, bilinçli, sistemli ve örgütlü bir tarzda fabrika çalışmasına yönelmek, yoğunlaşmak, hedefler belirlemek ve fabrikaları siyasal yaşamımızın merkezleri haline getirmek, tüm güçlüklere karşın kararlı ve enerjik biçimde bunda ısrar etmek gerekirken, bunu yapamıyoruz.

Bunun en önemli nesnel nedenlerinden biri, havza ve işkollarında canlı bir siyasal yaşama zemin olabilecek hazır işçi grupları, ortamları ve mekanlarının bulunmamasıdır. Sendikalı işçiler sendika mekanlarını kullanmamaktadır. Fabrika temsilcilikleri çoğunlukla sendikal bürokrasinin ve kapitalistlerin etki alanındadır. Bunun için politik çalışmaya kapalıdırlar. İşçilerin buralarda toplanmalarına da engel olunmaktadır. Sendika temsilcilikleri dışında işçilerin fabrika dışında bir araya gelebilecekleri mekanlar sınırlıdır. Özellikle yeni organize sanayi bölgelerinde bu türden yerler hiç yoktur. Bir diğer zorluk ise, stratejik nitelikteki fabrikalara girmenin ve bu fabrikalara yönelik seslenme faaliyeti yürütmenin önündeki engellerdir. Bu fabrikalar pek az işçi alımı yapıyor ve çok seçici davranıyorlar. Fabrika servisleri de genelde içeriden kalktığı için dağıtım mümkün olamıyor, vb...

Eğer durum buysa, o zaman siyasal çalışmamızın gündeminde de bu engelleri aşmak var demektir. Bu engelleri aşmak için en uygun kanalları bulmak, içeriden müdahale imkanlarını yaratmak üzere sistematik bir çalışma yürütmek gerekir. Alan örgütlerimiz bu fabrikaların işçilerine ulaşmak üzere yeni yol ve yöntemler üzerinde yoğunlaşmak durumundadırlar.

Örneğin işçileri taşıyan servisler üzerinden işçilerin hangi semtlerde ve evlerde oturduğunu tespit etmek mümkündür. Bundan sonra bu işçilere ulaşmak, çok farklı kanallardan kuşatmak, örneğin evlerine gazete götürmek, servis noktalarına dağıtım yapmak vb. gibi işler gündeme gelecektir. Bu tarz bir yoğunlaşma sonucunda fabrikanın bilgisine ulaşabilir, işçilerin duyarlılıklarını öğrenme imkanı bulur, böylece etkili bir müdahalenin koşullarını yaratabiliriz.

Bu ise sistemli, kararlı ve ısrarlı bir yönelimin sonucu olabilir. Eğer hedeflerimiz konusunda açıklık taşır, ne istediğimizi bilir, tüm güç ve enerjimizi bunun için kullanırsak, aşamayacağımız engel yoktur.

Mücadeleyi fabrika ve sanayi havzaları zemininde büyütmeliyiz!

Sınıf hareketinin nispeten ileri öncü kesimlerinin dahi politik açıdan belirgin geriliği mücadelenin sınıf ekseninde örgütlenmesinin önünde büyük bir zorluktur. Bu zorluk sendikalarda örgütlü kesimlerin sınıfın genelini ilgilendiren saldırılar karşısında harekete geçmesiyle bir parça azalmaktadır. İşçi direnişleri de bu bakımdan önemli olanaklardır. Bazı direnişlerin nasıl kendi sınırlarını aşarak toplumsal mücadelenin merkezi haline gelebildiklerini biliyoruz.

Mevcut koşullarda mevzi direnişler sınıf hareketi içerisinde önemli mücadele zeminleridir. Burada sorun daha çok kısmi haklar uğruna yürüyen mücadelelerin birleştirilmesi ve politikleştirilmesi alanında yaşanmaktadır. Yine de doğru ve zamanında yapılacak müdahalelerle bunun üstesinden gelmek mümkündür. Diğer taraftan, TEKEL direnişi sırasında görüldüğü üzere, siyasal-toplumsal mücadele sahnesini sınıfsal eksende taraflaştıran bir direniş üzerinden mücadeleyi havza ve fabrika ölçeğine yaymanın önemli imkanları ortaya çıkabilmektedir. Mücadeleyi güvencesiz çalışma ve geleceksiz yaşamaya karşıtlık ekseninde havza ve fabrikalarda örgütlemek kolaylaşmaktadır. Ancak çalışma alanlarımızda bu doğrultuda yeterli inisiyatif gösterilememiş, elimizde önemli imkanlar olmasına karşın bunlar değerlendirilememiştir. Oysa bu dönemde parti, TEKEL direnişiyle bağlantılı taktik politik hattını, fabrika-havza düzeyinde özgülleştirebilecek bir açıklık ve somutlukta ortaya koymuştur.

Bunun böyle yaşanmasının en önemli nedeni, yukarıda tartıştığımız sorunlardan kaynaklanmaktadır. İdeolojik-politik perspektiflerimizi özümseme ve gerekli pratik sonuçları çıkarmadaki yetersizlik, fabrika-havzaya içeriden bakabilen bir çalışma zeminine sahip olamamakla birleşince, ortaya zayıf bir tablo çıkarmaktadır.

Mücadeleyi sınıf eksenine oturmada en büyük zorlanmalardan biri de genel siyasal gündemler çerçevesinde ortaya çıkmaktadır. İşçi sınıfının politik geriliği nedeniyle genel siyasal gündemler doğrultusunda mücadeleyi sınıf ekseninde örgütlemede zorlanma yaşanmaktadır. Havza ve fabrikaların siyasal mücadele merkezleri olmaktan uzak oldukları verili durumda, bu güçlük geleneksel solda küçük-burjuva demokrat öbekleşmelerin olduğu kent merkezlerine ve daha çok da sol ağırlıklı semtlere eğilim yaratmaktadır. Biz bu eğilime prim veremeyiz. Temel siyasal gündemler üzerinden işçi sınıfını politikleştirmek ve siyasal mücadeleye çekmek bizim asli misyonumuzdur. Kendimizi temelde buna kilitlemeli ve güçlüklerin üzerine de bu bakışaçısıyla gitmeliyiz. Tüm öteki alanlar ve çalışmalar ancak buna bağlanırsa, buna hizmet ederse, bunu kolaylaştırırsa bir anlam taşıyabilir ve olumlu bir rol oynayabilir.

Elbette kent merkezleri sınıf mücadelesi açısından önemlidir. Üretim alanlarındaki tepki ve duyarlılıklar buralarda birleşmekte, kısmi mücadeleler olmaktan çıkıp genelleşip siyasallaşmaktadırlar. Ancak bu mücadeleler üretim alanlarından beslenmediği ölçüde gücünü yitirmektedir.

Öte yandan, kararlı ve disiplinli bir sınıf çalışması ile merkezi eylem ilişkisi doğru kurulamadığında, sonuç önemli tarihsel mücadele günlerine odaklı takvim devrimciliği olmaktadır. Bu durumda bu mücadele günleri kendini göstermeye-kanıtlamaya daralmakta, kitlesel görünmek temel kaygı haline gelmektedir. Kitleselliğin ölçüsü de, özellikle aynı tabana hitap eden grupların niceliğidir. Bu da kitle katılımını arttırma kaygısına yol açmakta ve ancak belli bir eşiğe dayanıldığında bu motivasyon da kaybedilmektedir. Bu eşik genellikle ortalama bir sayısal sınırın ortaya çıkmasıyla belirginleşmektedir. Geleneksel soldaki bu tipik durumun etkisi zaman zaman saflarımızda da kendisini gösterebilmektedir.

Elbette kitleselleşme gibi bir sorunla yüzyüzeyiz. Ama bize gerekli olan sınıf zemininde bir kitleselleşme ve siyasal mücadelenin sınıf eksenli örgütlenmesidir. Ancak böylelikle siyasal sahnede ayrımlarımızı ortaya koyabiliriz ki, bunun ne derece etkili olduğunu deneyimlerimizle biliyoruz. Çeşitli alanlarda sınırlı bir kitlesellikle de olsa sektörel çalışmalarımızın sonuçlarını yansıttığımız eylemlerde nasıl bir etki yarattığımızı hatırlayalım.

Eğer biz bu gerçeği, bunun ideolojik-politik anlamını unutursak, ilkesel yaklaşımlarımızı ve devrimci hedeflerimizi gözden kaçırırsak, kaçınılmaz olarak ideolojik-sınıfsal kimliğimizde aşınmalar ortaya çıkar. Kendiliğindencilik ve iddiasızlık büyür, devrimci sınıf partisi konumundan sınıfa ve sınıf ekseninden toplumsal siyasal alana müdahale etme bilinci ve sorumluluğu zayıflar, yerine dar grupların yönetildiği bir çalışma pratiği ortaya çıkar. Bunun sonucu, ideolojik-programatik çizginin örgüte ve siyasal pratiğe yön verememesi olur. İdeolojik-politik-sınıfsal konum silikleşir, devrimci perspektiflerimizin içi boşalır, ilkelerimiz ölü formüllere dönüşür.

Örgütü fabrika temelinde geliştirmeliyiz!

Politik çalışmanın ve mücadelenin fabrika ve sanayi havzaları zeminine oturtulması, bu alanda konumlanmış nitelikli örgütlerle mümkün olabilir ancak. Bu örgütleri ise böyle bir çalışma ve mücadele içerisinde yaratabiliriz.

Bugün sanayi havzalarında sektörler temelinde kurulmuş örgütlenmelere sahibiz. Bazı taşra kentleri hariç çalışma yürüttüğümüz kentler ve bölgelerde hemen tüm stratejik sanayi havzaları ve işkolları temelinde kurulmuş örgütlerimiz bulunuyor. Bu, fabrikalarda derinleşmek, fabrika düzeyinde politika ve mücadeleyi geliştirmek için önemli bir koşulun

sağlandığı anlamına gelmektedir.

Fakat buna rağmen henüz fabrikalarda derinleşemiyoruz. Bu noktada sorunun bir nitelik sorunu olduğunu söylemek gerekir. Eğer sınıf zemininde derinleşmeyi etkili bir kitle çalışmasıyla birleştirmek istiyorsak, yerel örgütlerimizi buna uygun donatmak zorundayız. Çünkü ısrar ve kararlılık ideolojik perspektiflerin ne derece sindirildiğine bağlıdır. Bu olmadığında, sınıf çalışmasının günlük örgütlenmesini siyasal bir perspektifle ele almakta, yorumlamakta ve uygulamakta zorlanılmaktadır. Çıkan olanaklar işçi sınıfının bağımsız siyasal bir kimlik ve mücadele düzeyi kazanabilmesi doğrultusunda değerlendirememekte, kararlı ve uzun soluklu bir sınıf çalışması örgütlenememektedir.

Dolayısıyla, örgütlerimizin ideolojik-politik niteliğini yükseltmek temel önemde bir görevdir. Bununla birlikte, fabrika zeminin ayak basmak doğrultusunda örgütsel tedbirler almak gerekmektedir. Bu tedbirlerden birisi, kadrolarımızın ve sınıf dışından kazanılmış güçlerin fabrikalarda konumlandırılmasını yeniden özel bir politika haline getirmektir. Diğeri ise, fabrikalarda çalışmayan güçlerimizin zamanlarının büyük bölümünü havza ve fabrika çevrelerinde, elbette somut hedeflere bağlı olarak geçirmelerini olanaklı hale getirecek koşulları sağlamaktır. Bunun için, bölge örgütlerimizin taktik politikaları havza ve fabrika düzeyinde uygulayacak somutlukta çalışma planları oluşturmaları ve bu planları uygulamada ısrar göstermeleri zorunludur.

Sonuç olarak, parti örgütlerinin önündeki en önemli hedef, örgütü fabrika zeminine oturtmak, fabrika hücreleri doğrultusunda sistemli ve kararlı adımlar atabilmektir. Devrimci örgütün yaşatılacağı, büyütüleceği ve yıkılmaz temellerinin kurulacağı alanlar fabrikalardır. Tüm güç ve enerjimizi bu görevi yerine getirmek üzere yoğunlaştırmalıyız.

Reformizmin sınıf hareketi...

(Baştarafı s.26'da)

koflaştırmaya çalıştılar. Bunda büyük ölçüde başarılı da oldular. Sahip oldukları büyük olanakları Ankara'da ağır şartlarda direnişi sürdürmeye çalışan işçilerin hizmetine sunmanın karşılığını onlarca işçiyi üye yazarak aldılar. Ancak bu üyeliklerin mücadele içerisinde herhangi bir karşılığı yoktu, ya da çizgileri işçilerin sınıfsal çıkarlarına yanıt vermediği ölçüde fiilen kağıt üzerinde kaldı. Bu nedenle de onlarca TEKEL işçisini üye yapmakla övünen bir reformist partinin direniş içerisinde bağımsız bir politik ağırlığı yoktu. Reformizmin politikası sendikal bürokrasinin politikasına yedeklenmenin ötesine geçemediği için de çoğu durumda sendikal bürokrasinin soluk bir yankısı olmaktan öteye gitmediler.

Ancak bu onların direnişin seyrinde etkisiz bir rol oynadığı anlamına gelmediği gibi, ortaya çıkan durumun siyasal sorumluluğundan da onları kurtaramaz. Kurtarmadığı gibi, tüm güç ve imkanlarını sendikal bürokrasinin hizmetine sunarak, gerici ve işbirlikçi politikanın uygulanmasında etkin bir görev alarak, gerçekte sendikal bürokrasiden çok daha büyük bir sorumlulukları bulunmaktadır.

TEKEL direnişinin bu dersleri, reformizme ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin ne kadar hayati olduğunu bir kez daha, altını çize çize göstermektedir. Bununla birlikte reformizmi ve sendikal bürokrasiyi etkisizleştirmenin yolu sınıf içerisinde güç ve mevzi kazanmaktan geçiyor. Bağımsız politik çizgi eğer böyle bir güçle birleşemezse, sınıfın kaderini belirleyebilecek bir önderlik düzeyi yaratamaz. Bunun için komünistlerin TEKEL direnişinden çıkarabilecekleri en önemli sonuçlardan biri, belki de birincisi; sınıf hareketi içerisinde kökleşmek, onun ilerici-öncü birikimini kazanmak üzere sınıf çalışmasına yüklenmenin ne denli önemli olduğudur.

Reformizmin sınıf hareketi üzerindeki uğursuz rolü

Bitirilmesinin ardından yaklaşık yedi ay geçen TEKEL direnişi büyük ölçüde unutulmaya yüz tutmuş durumda. Direniş geçtiğimiz günlerde yeniden ama bu kez satır aralarında yapılan değinmelerle burjuva medyanın ve bu arada solun gündemine geldi. Üstelik işçilerin herhangi bir eylemi değil, içerisine düşürüldükleri dramatik durum haber konusuydu. TEKEL işçileri direnişin en somut kazanımı olan 4-C'nin ileri bir tarihe ertelenmesiyle elde edilen sekiz aylık sürenin sonunda 4-C'ye başvurma "hakları" ile birlikte tazminat haklarını da kaybetme riskiyle yüz yüze kalmışlardı. Tek Gıda-İş yönetimi bu durumdan dolayı Anayasa Mahkemesi'ne 4-C ile ilgili olumlu ya da olumsuz bir karar vermesi için yalvar yakar olmuştu.

Bu büyük direnişten geriye böylesine dramatik bir sonuç kalması, işçi sınıfı hareketi açısından üzerinde düşünülmesi ve sorgulanması gereken bir durumdur. İşçi hareketinin son yıllarda yakaladığı bu en büyük olanağın bu biçimde heba edilmesinin nedenleri üzerinde gerektiği biçimde durulamaz, zayıflıklar tespit edilemez ve kararlı biçimde üzerlerine gidilemezse, işçi sınıfının geleceği açısından bu sorunlar hep büyük handikaplar olarak varlığını sürdürecek ve her defasında işçi sınıfına ayak bağı olacaktır.

TEKEL işçileri Ankara'dan gönderildiği sırada, reformist güçler ve sendikal bürokrasi, direnişin artık yeni bir düzeyde sürdürüleceği iddiasındaydı. Onlara göre Danıştay'ın kararıyla bir kazanım elde edilmiş ve yeni durumda direniş, artık bu kazanımlara da dayanarak ve bu arada soluklanarak yeniden ve daha güçlü biçimde, ülke düzeyine yayılarak devam edecekti. Komünistler daha baştan, bu iddianın direnişi bitirmenin bir kılıfı olduğunu, direniş merkezinin düşürülmesinin ardından işçilerin yeniden toparlanmasının zor olduğunu ve bunun direnişin ateşinin söndürülmesi ve direniş mevzisinin düşürülmesi için yapılmış bilinçli bir manevra olduğunu belirtmişlerdi. Gelinen yerde gelişmeler yazık ki komünistleri bütünüyle doğrulamıştır.

TEKEL direnişinin bu biçimde kırılması kuşkusuz sınıf hareketinin mevcut durumdaki geriliklerinden bağımsız değildir. Zaten direniş boyunca da her defasında komünistler bu geriliklere dikkat çekmiş ve aşmak için sürekli biçimde politik-pratik bir müdahale pratiği sergilemişlerdir. Bu geriliklerin başında kuşkusuz örgütlü bir öncü birikime sahip olamamak gelmiştir. Bu ölçüde de sendikal bürokrasi tüm zorlanmalarına karşın sürece hakim olabilmiştir. Önce TEKEL işçilerinin tabandan yükselttikleri tazyik karşısında önden gitmek zorunda kalan Tek Gıda-İş bürokratları, bir süre sonra denetimi ellerine almış ve işçilerin mücadele isteğini ve ufkunu sınırlamışlardır. Sendikal bürokrasiye rağmen harekete geçme gücünü de gösteremeyince, işçilerde ciddi bir kırılma ortaya çıkmıştır. Sendikal bürokrasi bu kırılmayı büyütmüş ve bir noktadan sonra da direnişin ateşini söndürme gücünü bulmuştur kendinde.

Fakat direniş karşısındaki gericilik sadece sendikal alanla ve sendikal bürokrasiyle sınırlı değildir. Sendikal bürokrasi bunu yaparken en büyük desteği bizzat sol reformist akımlardan görmüştür. Öyle ki, TEKEL direnişi, sendikal bürokrasinin reformizmle işbirliği sonucu bitirilmiştir. Böylelikle de sınıf hareketinde çok önemli bir çıkışın önü alınmıştır. Reformist akımlar, TEKEL işçilerinin Ankara'dan evlerine

gönderilmesinin siyasal sorumluluğunu dolaysız olarak taşımaktadırlar. Zira direniş süresince sendikal bürokrasiyle elbirliği halinde direnişin ateşini söndürmek uğruna sistematik bir çaba göstermişlerdir. Böylelikle bir kez daha sınıf hareketinin kendiliğinden sınırları zorladığı bir eşikte gerici tarihsel rolünü oynamış ve işçi sınıfına ayak bağı olmuş, hareketi geriye çekmiş ve sonuçta yenilgiye sürüklemişlerdir.

Direniş boyunca iki temel çizgi sürekli biçimde karşı karşıya gelmişti. Birinde komünistlerin öncülüğünü yaptığı devrimci direniş çizgisi, diğeri ise onun karşısında açıktan konumlanan ve işi zaman zaman fiziki saldırılara vardıran reformist blokun sendikal bürokrasiye teslimiyet çizgisiydi. Bu blok, şimdilerde giderek daha çok birlikte hareket eden TKP, ÖDP, EMEP ve Halkevleri dörtlüsünden oluşmaktaydı.

Tam bir bürokrat olan Mustafa Türkel bu dörtlü tarafından bir işçi önderi olarak lanse edildi ve el üstünde taşındı. Oysa Mustafa Türkel yeni bir Şemsi Denizer'den, üstelik her bakımdan onun daha berbat bir örneğinden başka bir şey değildi.

Aradan geçen bunca zamana rağmen reformizmin işçi hareketinde yeni bir yol açacak özelliklere sahip bir direniş karşısında benzer bir duruma düşmesi rastlantı değildir. Bu, reformizmin sınıf mücadelesinde üstlendiği rolün gereği, onun karakteristik özelliğinin sonucudur. Çünkü reformizm kendiliğinden harekete tapar ve onun bağımsız bir hatta gelişmesini istemez. Bunun için bağımsız her gelişmenin önünde yer alır, ona engel olmaya çalışır, gericilik yapar. Çünkü reformizmin ufku kurulu düzeni aşamadığı gibi, mücadele anlayışı da devletin belirlediği sınırları esas almak biçimindedir. Bunun kaynağında devrimci iktidar ufkunun olmaması vardır. Bunun için de, kurulu düzenin ve devletinin belirlediği çerçevenin dışına çıkmaktan özenle uzak durur ve bu çerçevenin dışına taşan her eğilimin de karşısında yer alır. Bu ölçüde de sınıfın siyasal ve örgütsel bakımdan bağımsızlaşmasını istemez. Reformizm aynı zamanda parlamenter bir körlük içinde olduğu için işçi sınıfının mücadele gücü ve enerjisine karşı yabancıdır. Onu parlamenter hesapları uğruna kullanmak ister, ama bunun düzene ve sendikal bürokrasiye karşı kararlı bir mücadeleye dönüşmesine karşıdır.

Reformizme ait tüm bu özellikler başından sonuna kadar TEKEL direnişi boyunca görülmüştür. Direnişin başlangıcında reformizm direnişi olabildiğinde en geri noktada tutmaya gayret etmiştir. Olmadığında da işçilerin karşısına çıkmıştır. Direniş alanında sendikal bürokrasinin ve kolluk güçlerinin koydukları sınırları aşmaya yönelik her adımın karşısında onlar yer almışlardır. İşçilerin üst kademe bürokratlarını sonuç alıcı bir eyleme zorladıkları 17 Ocak mitinginde, kürsü işgali sırasında reformistler sendika bürokratlarına siper olmuşlardır. Mücadeleyi seremonik bir gösteriye indirgedikleri için, bu gösterinin bozulmaması için her türlü gericiliği yapmaktadırlar.

Reformizmin direniş içerisinde kendisine dayanak bulduğu geri eğilimler vardır ve bunlar onun yaşam kaynağı olmaktadır. Bu nedenle direniş boyunca TEKEL işçilerinin en geri eğilimlerini beslediler. Bu eğilimleri taşıyan geri işçilere yaslanarak, direnişi sendikal bürokrasiye rağmen fiili-meşru bir hatta geliştirme iddiası gösteren işçilerin karşısına çıkarmaya çalıştılar.

Bununla birlikte reformizmin asıl dayanağı ortaklık kurduğu sendikal bürokrasiydi. Ancak bu ilişkide sendikal bürokrasi baskın konumdaydı. Reformizmi kendi çizgisi doğrultusunda kullanmaya çalıştı her defasında. Reformistler ise sendikal bürokrasinin bu hesapçı tutumlarına boyun eğdiler. Çoğu durumda da onların değnekçiliğini yapmaya kadar vardılar.

Reformistler direnişi, işçilerin bilinç ve mücadele gücünü yükseltecek, sınıf mücadelesini geliştirecek bir olanak olarak görmek yerine, direnişten nemalanmaya, direnişin etkilerini parlamenter hesapları için kullanmaya, bu amaçla da direnişi olabildiğince

(Devamı s.24'de)

"Sınıfın partisini güçlendirmek için Genç Komünistler ileri!" kampı gerçekleşti...

Partinin çizgisine uyum, çağrılarına yanıt!

Önümüzdeki dönemde hem gençlik hareketine müdahalemizi güçlendirmek, hem de devrim ve sosyalizm mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda kendi eksikliklerimizi gidermek hedefiyle yeni bir gençlik kampı gerçekleştirdik. Geçtiğimiz yıl *"Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!"* şiarıyla düzenlediğimiz kampımızda eksiklik ve zaaflarımız kolektif olarak tartışılmış, gençlik örgütümüzü güçlendirme hedefi belirlenmişti. Bu sene ise, *"Sınıfın partisini güçlendirmek için genç komünistler ileri!"* şiarıyla gençlik kampımızı gerçekleştirdik.

Kampımız ön hazırlık süreci, kapsadığı başlıklar ve örgütlenmesiyle bizim için önemli bir deneyim oldu. Eksikliklerimizi görmemizi ve bunu giderecek bir hat çıkartmamızı sağladı. Kamp sürecinde kolektif yaşama katkı noktasında herkes azami bir çaba sergiledi. Yürütülen tartışmalarla belli konular çerçevesinde açıklıklar yaratılmasının yanısıra eksikliklerimizle de bir kez daha yüzleşmiş olduk.

Burada kampı gerçekleştirirken önümüze koyduğumuz hedefleri gerekçelendirmeye çalışacağız.

Eksikliklerimizi ve zaaflarımızı aşmak partiyi güçlendirmektir!

Geçen sene gerçekleştirdiğimiz *"Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!"* şiarlı kampımızla attığımız adımı daha güçlü bir biçimde ileriye taşıma hedefiyle hareket ettik. Eksiklik ve zaaflarımızı aşma, önümüzdeki süreçte devrimin ve Parti'nin ihtiyaçları üzerinden kendimizi şekillendirme doğrultusunda bir çaba içine girdik. Bu hedefle gençlik çalışmamıza müdahalenin bir aracı olarak bu yaz da gençlik kampımızı örgütledik.

Kamp etkinliğini örgütlerken iki temel noktayı eksen aldık. Son yıllarda yapılan hemen tüm değerlendirmelerde ideolojik-politik eğitim noktasındaki eksikliklerin ve kadrolaşma açısından yaşadığımız sorunların altı çiziliyor. II. ve III. Parti Kongreleri'nde de bu eksikliği gidermeye ve partiyi devrimcileştirmeye çubuk bükülüyor. Gençlik çalışmamızda ise bu sorunların yansıması katmerli bir şekilde karşımıza çıkıyor. Bu eksiklik ve zaafların üzerine gitmek ve partinin çağrısına cevap verebilmek için "*Sınıfın partisini güçlendirmek için Genç Komünistler ileri!"* şiarıyla bir adım attık.

III. Parti Kongresi'nin Açılış Konuşması'nda şunlar söyleniyor:

*"Tüm üstünlüklerine rağmen partimiz bugün büyük yetersizlikler, önemli bazı zaafiyetler içerisindedir. Bunların bilincinde olmamız ve bunlarla uğraşmamız gerekir. Bu yetersizliklerin anlaşılabilir nedenleri var kuşkusuz. Süreç hep belli zaaf ve yetersizliklerle içiçe ilerleyecektir. Bunu hiçbir biçimde zaaflarımızı ve yetersizliklerimizi önemsizleştirmek veya meşrulaştırmak için söylemiyorum. Sadece zaaflar ve yetersizlikler kaçınılmaz olarak hep olacaktır, bunu akılda tutalım, demek istiyorum. Önemli olan onlarla uğraşma iradesini ve gücünü yitirmemektir. En kritik nokta budur ve TKİP'nin bugüne kadar bu konuda yüz ağartıcı bir sınavı, bunun ürünü önemli bir deneyimi vardır..." (**TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması: Sınıfın ve Devrimin Partisi Olabilmek**, Ekim, Sayı:262, Ocak 2010)*

Evet, bizim de eksiklik, yetersizlik ve zaaflarımız olacaktır. Yoldaşlarımız kurulu düzenin içinden devrimci mücadeleye geliyorlar ve doğal olarak bu düzene özgü sayısız zaaf ve alışkanlığı da birlikte getiriyorlar. Bunları her alanda aşmak temel bir sorundur ve devrimcileşme sürecinin temel önemde bir boyutudur.

Burada belirleyici olan bu gerçekle ve bunun gerekleriyle bilinçli bir yüreklilikle yüzleşmektir. Biz içimizdeki düzenle ne kadar savaşıyoruz, eksikliklerimizi gidermek için ne kadar çabalıyoruz sorularının cevaplarıdır. Ortaya koyacağı yenilenmenin ve gelişimin gençlik çalışmamızı da, partiyi de güçlendireceğinin bilinciyle hareket etmek durumundayız.

Partiyle aramızdaki açı farkını kapatmak en temel sorumluluğumuzdur!

Partinin geride bıraktığı yıllar boyunca oluşturduğu düşünsel bir birikim var. Bu birikimle aramızdaki açı farkını gerek bireysel gerekse de kolektif eğitim planlarını önümüze koyarak kapatabiliriz. Marksist-leninist külliyatın yanısıra kendi kitap ve yayınlarımız, sistemli biçimde okunmayı ve yaratıcı biçimde özümsenmeyi bekliyor. Kampımızın bir hedefi de bu yönlü ihtiyaç üzerinden tanımlanmıştır.

Partimizin III. Kongresi'nde partinin yetersizlik ve zaafiyet alanlarından biri *"Partide ideolojik donanım ve birikim eksikliği"* olarak tanımlandıktan sonra şunlar söyleniyor: *"Partimiz belli bir açıdan bakıldığında ideolojik bakımdan güçlü bir konumdadır. Parti'nin teorik-programatik sağlam bir temeli vardır, asıl gücü de öncelikle buradadır. Her şeyden önce tüm temel meseleler üzerinden ideolojik bir açıklığı var partinin..."*

Fakat ne yazık ki bu birikim toplama mal edilememiştir, diyen değerlendirme şöyle devam ediyor: "*Saflarımızda çok belirgin bir ideolojik eğitim ve donanım yetersizliği var. Kadrolarımızın büyük bir bölümünün Marksizme ve parti çizgisine ilişkin bilgisi ve kavrayışı son derece yetersizdir, doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla yüzeyseldir. Bunun altını yıllardır çiziyoruz ve bunu yenmek için partiyi yönlendirmeye de çalışıyoruz. Ama yazık ki bu temel önemde yetersizliğin üstesinden gelebilmek konusunda henüz fazlaca bir mesafe katedebilmiş değiliz. Doğal olarak bunun tüm olumsuz sonuçları partinin yaşamı ve çalışması üzerinden de bir biçimde yansımaktadır." (**TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması...**)*

Bu tespit ve değerlendirmeler kampımızın gündemine ve hedeflerine de ışık tutmuştur. Eksiklikleriyle birlikte şunu söyleyebiliriz ki, kampın ön süreci belli konuların üzerine eğilme noktasında bir müdahale olmuştur. Ön sürecinde yoldaşlarımız belli okumalar ve hazırlıklar gerçekleştirmişler, kamp sürecinde tartışmalar yapılmıştır.

Şimdi önümüzde duran görev eğitim sorununu çözmek için emek harcamaya devam etmektir. Bu noktada bireysel ihtiyaçlar ile bulunduğumuz alandaki çalışmanın ihtiyaçlarını göz önüne alarak eğitim planlamaları yapmalıyız. Bu eğitimin üzerinden atlanamaz yakıcılıkta olduğu kamp sürecimiz de karşımıza çıkarmıştır. Gündelik herhangi bir iş, pratik yoğunluk bunu ertelemenin bahanesi olmamalıdır. Eğitim sorununu çözmekte alacağımız mesafe hem yürüttüğümüz faaliyetin kapsam ve niteliğini ve hem de toplamında örgütsel gelişimimizi güçlendirecektir.

Devrimin ve Parti'nin ihtiyaçlarını karşılayacak kadrolar olabilmeliyiz!

Kadrolaşma sorunu kampımızda ele aldığınız temel başlıklardan bir diğeri oldu. Partimizin tarihsel devrimci misyonunun gereklerini başarıyla yerine getirebilmesi için donanımlı kadrolara ihtiyacı var. III. Parti Kongresi'nde de bu sorun üzerinde önemle durulmakta, "*Şu an partinin en büyük ihtiyacı yeterli sayıda eğitimli ve donanımlı insandır, yani kadrodur. Partimizin geleceği ne kadar kadrolaşacağına da sıkı sıkıya bağlıdır."* denilmektedir. Bu vurgunun anlamı yeterince açık olmalıdır. Parti'nin hedeflerini hayata geçirebilmesi için ortaya doğru bir ideolojik-politik çizgi koyması hiçbir biçimde yeterli değildir. Bu ideolojinin ete kemiğe bürünebilmesi için sağlam donanımlı

(Devamı s.15'de)

Genç Komünistler Çel-Mer direnişçileri ile omuz omuza idiler!..

Çel-Mer direnişi deneyimimiz üzerine

Geride bıraktığımız yaz dönemi genç komünistlerin birçok açıdan deneyim kazandığı bir süreç oldu. Sınıfın bağrında kendimizi sınadığımız bu dönemde Çel-Mer gibi bir direnişe tanıklık etmek, dahası direnişin bir parçası olmak, bizim için son derece eğitici oldu.

Çel-Mer direnişi üzerine gerek sınıf devrimcileri, gerekse Çel-Mer direnişçileri değerlendirmelerini yaptılar. Sürecin gelişimini, sonuçlarını, sınıf hareketinde tuttuğu yeri ortaya koydular ve dersler çıkardılar.

Genç komünistler olarak direniş sürecinden süzdüğümüz deneyimlere geçmeden önce şunu vurgulamak gerekir. Söyleyeceklerimizin esası partimizin sınıf hareketine ilişkin değerlendirmelerinde zaten bulunmaktaktır. Yine de biz bazı noktalar üzerinde durmak istiyoruz.

Sınıf alanında söz söyleyebilme yetinizi, süreçleri yönlendirme perspektifinizi, ancak bu alana bir hakimiyetiniz varsa pratikte uygulayabilirsiniz. Eğer bu perspektifiniz ve ısrarınız yoksa, sınıfa dair söylediğiniz her şey boş laf kalabalığı olmanın ötesine geçemez. Direniş süreçlerinin çok yönlü eğiticiliği ve öğreticiliği sadece işçiler değil sınıf devrimcileri açısından da geçerlidir. Sınıfın partisi mevziler elde etmede sergileyeceği başarı ölçüsünde sınıfın partisi olabilme yolunda mesafe atabilecektir. Bu çerçevede direniş süreçleri sınıf devrimcileri açısından da büyük bir önem taşımaktadır.

Çel-Mer süreci de böylesi bir süreçti ve komünistler bu süreci en iyi bir biçimde değerlendirmeye çalıştılar. Politika üretebilmekte, sınıfın öfkesini örgütleyebilmekte, yön verebilmekteki yeteneklerini sınadıkları bir alan oldu. Bunu sadece başarılı geçirilen direniş ve işgal süreci açısından değil sonrasında atılan adımlara bakarak da söyleyebiliriz. Dar grupçu kaygılardan uzak, sınıfa güvenerek ve sınıfın güvenini kazanarak örülen süreç, bize iddialarımızın nasıl karşılık bulabileceğini gösterdi.

Genç komünistler için direniş ve işgal sürecinin oldukça eğitici olduğunu belirtmiştik. Bu süreçte neredeyse her gün direnişin gidişatına dair yaptığımız tartışmalar, politik olarak da pratik olarak da ufkumuzu açıcı nitelikteydi. Bu tartışmalarda, direniş alanındaki davranışlarımızdan işçilerle kurduğumuz diyaloglara, sendikanın tutumundan direnişin politik olarak geldiği noktaya kadar birçok konuyu ayrıntılı olarak değerlendiriyorduk. Bu değerlendirmeler ışığında pratiğimize şekil veriyorduk. Örneğin, sendika bürokratlarının oyunları ile ilk defa karşılaşıyorduk ve bu bizde fazlasıyla tepkiselliğe yol açıyordu. Ama toplamda yaptığımız tartışmalarla bu tepkiselliği aşabiliyorduk.

Aslında bu direniş bizim için komünistlerin perspektiflerinin partikte karşılığını görebildiğimiz bir süreç oldu. Öyle ki, temel önemde bir marksist düşünceyi sıradan bir işçinin ağzından kendi sade cümleleri ile duyabiliyordunuz. Ya da öyle kritik anlar vardır ki, herhangi bir yanlış müdahale direnişin seyrini tersine çevirebilir, biz bunu yaşayarak görmüş olduk. Doğru politik hattınızın yaşamda karşılığını bulması ise içinde bulunulan koşullarla sıkı sıkıya bağlantılı. Direniş sürecinden çıkardığımız önemli derslerden bir de, nesnel koşulların zorlanmasında ve değiştirilmesinde yaptığınız ve yapacağınız müdahalenin taşıdığı çok özel önem, oynadığı çok özel roldü.

Belli bir süre boyunca direnişçi işçilerle birlikteydik, orada adeta bir yaşam örgütledik. Onlardaki değişimi gözlemlemek, onlardan öğrenebilmek ve kendimizdeki değişimi görebilmek, bizim için paha biçilmez değerde bir deneyim oldu.

Süreçte eksik ve yetersiz kaldığımız noktalar kuşkusuz vardı ve bunlar da tartışmalara konu edildi. Sınıfın öncü devrimci partisinin yönlendirmesi ile bir direniş ve işgal süreci yaşadık. Bu süreçte öğrendiklerimizi hayatımıza uygulayabilmek elbette iddialarımız ile orantılı olacaktır. İşçi sınıfının kızıl bayrağını daha yükseklere taşımak, Marksizm'in bilimsel yöntemini hayatın her alanında bir kılavuza dönüştürmek ve sınıfın programını özümsemekle olanaklı olacaktır.

Genç Komünistler / İstanbul

Kadroların marksist eğitimi sorununa gerekli önem verilmelidir

Marksist-leninist yöntem siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren komünist hareketin temel rehberi olmuştu. Komünistler "yeni bir kültür yeni bir gelenek" şiarı ile ortaya çıktıklarında, arkalarına aldıkları kuvvet marksist-leninist birikimden başka bir şey değildi. Geleneksel sol hareketle konulan ayrım çizgileri hiç de sosyalist devrimi savunmakla ilgili değil, marksist yöntemin uygulanması, süreçlerin bu bilimsel birikimin ışığında değerlendirilmesi ve gereken sonuçların çıkarılmasıyla ilgiliydi. Bu konuda EKİM 2. Genel Konferansı'ndaki değerlendirmeler ve tartışmalar yeterli açıklıktadır.

20 yıllık tarihimiz bu bilimsel kavrayışa nasıl sadık kaldığımızın da tarihidir. Tasfiyeci rüzgarlar ve dönemsel gelgitlere kapılmadan, sınıfın tarihsel misyonunun bilinciyle yürünen 20 yıllık yolda marksist yönteme bağlılık sayesinde devrimci kalmayı başarabildik.

EKİM'den Parti'ye giden süreçte marksist-leninist bakışaçısında ısrar partimizin en önemli üstünlüğü olmuştur. Elbette yazının konusu bu değil, fakat buradan hareketle, marksist-leninist teoriye olan yabancılaşma sorununu tartışmaya açmaktır. Bugün gelinen yerde partinin yönetici organlarıyla militanları arasında bu kon uda bir açı ortaya çıkmıştır. Sıklıkla ifade edilen "genç ve deneyimsiz kadroların" en önemli eksikliklerinden biri, markist teoriye olan mesafeleri, bu alandaki belirgin boşluklarıdır. Marksizmi salt parti yayınlarından öğrenmek, parti yayınları aracıyla devrimcileşmek, yeni dönem kadrolarının temel yönelimidir. Soruyu şuradan sormak gerekir. Bugün kaç tane yoldaşımız Marksizmi temel kaynaklarından öğrenerek kendini geliştirme ve partinin kolektif birikimine katkı sunma eğilimindedir? Sorunun cevabı, Ümit yoldaşın deyimiyle, ortodoks marksist sayılabilecek bir hareket için pek kabul edilebilir değildir.

Marksizmi kaynağından öğrenme ve özümseme yönünde parti tabanında bir isteksizlik olduğunu söylemek gerekiyor. Bunun nedeni ise elbette tek tek kadroların bilinci ile açıklanamaz. Partinin yönetici organları da bu konuda yeterli müdahaleyi gerçekleştirememektedirler. Dönüp bakıldığında, yayınlarımızda düzenli olarak kadro sorunu tartışılmakta ve her defasında kadroların çok yönlü eğitimi üzerinde durulmaktadır. Ama çubuk bükmek adına ideolojik eğitim sorunu yeterince vurgulu bir biçimde ortaya konulmamaktadır. Bu sorun daha çok partinin süreçleri ve süreçlere uyum düzeyinde ele alınmaktadır. Bu tartışmaların önemi yeterince açıktır. Ancak bu temel marksist eğitim sorununu geri plana düşürmemelidir. Bunun bir parti tüzüğü maddesi olması bir yana, kadrolarımızın sözkonusu tartışmalardaki dönüşümlerinde alınacak mesafe ile marksist eğitim bir uyum içerisinde olacaktır. Marksizm üzerine kulaktan dolma bilgilerle kadrolar nasıl partinin işaret ettiği düzeye çekilebilir?

Kuruluş dönemi kadrolarının inisiyatifli olması, yaratıcılıkları ve daha bir dizi özellikleri yeni dönemin "genç ve deneyimsiz kadroları" ile kıyaslanmakta, arada bir açı olduğundan yakınılmaktadır da, nedense o dönemki marksist birikim üzerinden tek kelime edilmemektedir. Bu konu adeta kadroların bireysel inisiyatifine bırakılmış durumdadır. Bu da haliyle günlük mücadele içerisinde vakit sıkıntısı çeken yoldaşların ilk aksattığı alan olmaktadır.

Marksist eğitim kadroların inisiyatifine bırakılamaz. Partinin bu konuda net bir eğitim politikası olabilmelidir. Özellikle yerel yönetici yoldaşların gerekirse tek tek kadrolara dönük ideolojik eğitim politikası olmalıdır. Bunun dışında "okumak gereklidir" türünden yinelemeler kadrolar için pratik bir yönelim yaratmayacaktır.

A. Demir

Devrimci kimlik üzerine

Devrimci kimlik, kapitalist dünyanın kirinden, pasından, yoz kültüründen tam anlamıyla kopuşu gerektirir. Devrimci kimliğin ölçütü teorik gevezelikler değil, kişinin partiyle kurduğu sarsılmaz ve kopmaz bağdır. Çelikten disiplin, partinin çıkarlarını her alanda ve en üst düzeyde korumak, fedakarlık vb.'dir... Ancak böyle bir kimliğe sahip kadrolar üzerinden bir parti kendini varedebilir ve devrim davası zafere ulaşabilir.

Türkiye'de ve uluslararası planda devrimci mücadele tarihinde karşılaştığımız çok sayıda örnek vardır. Sadece şehit yoldaşlarımızın yaşamları bile devrimci kimliğin nasıl olması gerektiğini göstermektedir. Partinin bayrağına leke sürdürmeyen yoldaşlarımızın yaşamlarından öğrenmek, her parti militanının vazgeçilmez görevidir.

Kapitalizm bulaştığı herşeyi kirleten, çürüten ve dejenere eden bir düzendir. Ondan kopuş zorlu bir mücadeleyi gerektirmektedir. Bu noktada partinin müdahalesinin yanısıra bireysel çabanın önemi büyüktür. Bazı kişilikler vardır, düzenle kimliksel bağlarını koparma konusunda fazlasıyla ayak direyicidir. Ağızları sadece laf yapan bu kişiliklerin devrime de partiye de bir faydası yoktur. Karakteristik özellikleri, kariyerizm, kibirlilik, ukalalık ve bürokratlık yapmaktadır. Marksizm-Leninizmi söylem planında bilse de, özünü kavrayamamıştır. Öyle örnekler de vardır ki, fazlasıyla özverili, mütevazi ve disiplinlidir. Bu kimlikler ise parti için vazgeçilmezdir. Teorik plandaki zayıflıklarını zamanla aşma iradesini de göstereceklerdir.

Bu açıdan Portekiz Komünist Partisi'nin deneyimleri fazlasıyla önemlidir. Devrimci yaşam ve kimliğin sorgulandığı *Yarın Bizimdir Yoldaşlar* romanındaki Conceiçao örneği oldukça anlamlıdır. Bilimsel sosyalizm konusunda kitabi bilgilerden yoksun olan bu Portekizli emekçi kadın, kucağındaki bebeğiyle Salazar faşizmine direnir. İşkencede çözülen kocasının yüzüne baktığında, orada işkencenin izlerini değil de yüzünden akan hıyaneti görür. Öte yandan, bulunan bir sevgili üzerinden safların terkedildiği örnekleri biliyoruz. Bunun adı da çözülmedir, bunların yüzünden de hıyanet akmaktadır. Partili mücadeleden kaçanların sevgisinin nasıl bir gerçekliği olabilir ki?

Devlet terörü koşulları altında savaşım veren devrimci sınıf partisi olarak kimliksel duruşumuz fazlasıyla önemlidir. Liberal, laçka ve devrimcilikle bağdaşmayan kimliklerle hiçbir biçimde uzlaşmamalıyız. Portekiz Komünist Partisi bu açıdan da son derece displinli bir partidir. Militanların kılık kıyafetinden oturup kalkışına dikkat etmesine kadar her alanda bir titizlik sözkonusudur. Bunlar gereksiz ayrıntılar olarak algılanabilir. Ama burjuva kimliksel alışkanlıkların aşılmasının güçlüğü üzerinden hareket edilmektedir.

İllegal bir partinin manevra alanı oldukça dardır. Bu darlığı bir nebze olsa aşabilecek bir yaratıcılık ve zenginliğe sahip olmak gerekmektedir. Sınıflar mücadelesi tarihi bu yönüyle de irdelenmelidir. Parti olarak kişisel inisiyatif, yaratıcı müdahaleler konusunda deneyimli olsak da, bu halen istenilen düzeyde değil. Alman Komünist Partisi tarihi bu açıdan önemli bir örnektir. AKP, kendisine dönük operasyonların yoğun olduğu bir dönemde zengin bir pratik çalışma yürütebilen bir partidir. Bir militanın tek başına kalsa bile nasıl kahramanlıklar gösterebileceğini ise Bolşeviklerin Babuşkin'inden biliyoruz. Bu konuda yığınla örnek bulunmaktadır.

Che Guevara "Devrimcinin görevi devrim yapmaktır" der. Bu, devrimci mücadeleyi yaşamın merkezine koymayı gerektirir. Devrimciliğin gereklerini yerine getirmek için her türden yaratıcılığı sergilemek ve zorluğu göze almak demektir. Bizim devrim için tereddüt etmeden hayatını ortaya koyan kişiliklere ihtiyacımız var. Bu kişiliklerin yaratılması zor olmakla birlikte imkânsız değildir.

Fabrikalarda, atölyelerde, sanayi havzalarında mücadeleyi büyütebilmek, devrim hedefine kilitlenmiş, çelikten disiplinle davranabilen, her türlü zorluğa göğüs gerebilen kadrolarla mümkündür. Ancak böyle kadrolara sahip bir parti sınıfla bağlarını güçlendirebilir ve geleceği kucaklayabilir.

S. Kurtuluş

Katledilişlerinin 11. yılında Ulucanlar şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

On'lar on yeni meşale ellerimizde

on yenilmez savaşçı

devrime adanmış on ömür

Yoldaşlarımız...

Adları;

Habip, Ümit

Adları;

Abuzer, Mahir, İsmet, Önder

Adları;

Halil, Aziz, Ahmet ve ve Zafer

Adlarını taşıyacak çocuklarımız...

Devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşayacaklar!